

THOUGHTS

LETO-YEAR

37

MAJNIK

1988

200

AVSTRALIJA

Moj dom

misli

Slovenija

Moja dežela

... med nami
Mati božja
živi,
z nami se smeje,
z nami trpi,
čaka v pòsete
in vabi vse dni,
da bi prišli,
da bi prišli
mi vsi, mi vsi,
žalostni
romarji mi.
/Ivan Pregelj/

K naslovni sliki: Vsi pričakujemo Marijino pomoč in ves svet se ozira v Medjugorje, četudi Cerkev o dogodkih še ni izrekla zadnje besede...

+ + +

NAJ takoj spočetka povem, da so naše MISLI v tem letu – torej od januarja pa do danes – zapisale med svoje naročnike že 21 novih imen. Izgubili pa smo jih sedem: enega zaradi oslabelosti oči, dva sta odšla v domovino, ostali pa so spremenili naslov in na upravo niso poslali novega. Morda se bodo spomnili tudi na to, če ne, so pa za MISLI pač izgubljeni. Nekaterim postane dolgčas po MISLIH več mesecev potem, ko jih nehaajo prejemati. Je to pozabljivost ali nezanimanje? Reči moram, da na to vprašanje žal kar ne najdem trdnega odgovora.

Zato pa sem bolj vesel pisem, ki navadno pridejo skupaj z naročnino in darom v Tiskovni sklad. V marsikaterem je le preprosti stavek, pa naj bo zahvala ali skromen izraz priznanja. Včasih je le ena beseda – pa ti vrne zavest, da se je uredniku le vredno truditi in mučiti včasih dolge nočne ure, brez katerih bi MISLI najbrž ne bilo več.

Nekdo me je vprašal, če sem kaj ljubosumen na novi sydneyški trimesečnik MOJA SLOVENIJA, ki je glasilo Zveze slovenske akcije. Prva številka je končno med nami – le naj bi jih izšlo še veliko! Preveč muh enodnevnici smo že imeli – naj bi ta list dokazoval našo skrb za rodno grudo in nam bil nič manj v ponos, kot so nam vsem MISLI.

– Urednik in upravnik

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni knjig ni vključena. Če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) – Izdal Slovenian Research Center of America – Cena I. dela 8.– dol., II. dela pa 9.50 dol.

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11.– dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI – SLOVENIAN FOLK SONGS – A. L. Ceferin (ed.) – Cena knjižice z audio-kaseto vred 6.– dolarjev.

ANGLEŠKO–SLOVENSKI in SLOVENSKO–ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. – Komac – Škerlj – Cena 10 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. – Cena vsem trem delom skupaj 12.– dolarjev.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. – Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj 40.– dol. (Posamezne knjige: 7.–, 9.– in 28.– dolarjev.)

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSLEM I. del. – Odlična študija razvoja dogodkov 1941 – 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. – Cena 13.– dolarjev.

VERIGE LAŽNE SVOBODE – Zanimivo knjigo je napisal misijonar Andrej Prebil CM. – Cena vezani knjigi 13.–, broširani pa 10.– dol.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE – Knjiga esejev Dr. Marka Kremzarja (Argentina) o preosnovi družbe. – Cena 10.– dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kuntlja. Cena 2.– dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO – Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.– dolarja.

V ROGU LEŽIMO POBITI – Opisuje Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. – Cena 2.– dolarja.

PRED VRATI PEKLA – Pretresljiv opis življenja v ljubljanskih zapori po vojni – Franc Sodja CM – Vezana 10.–, nevezana 8.– dolarjev.

NAŠ IN MOJ ČAS – Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. Cena vezani 13.–, broš. 10.– dol.

VOJNA IN REVOLUCIJA – Roman Franka Bukviča na 708 straneh je izšel v Argentini. – Cena broširani knjigi 15.– dolarjev.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST – Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.– dol. MATI, DOMOVINA, BOG – Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.– dol.

misli

(THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language – Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia – Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 – Tel.: (03) 861 7787 – Poštni naslov: MISLI, P.O. BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1985 (Subscription) \$ 7.–; izven Avstralije (Overseas) \$ 13.–; letalsko s posebnim dogovorom. – Naročnina se plačuje vnaprej – Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo – Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema – Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel.: (03) 387 8488

božje
misli
in
človeške

LETNIK 37 – ŠT. 5

MAJNIK 1988

Naša svetišča – O krščanskih
družinah – A. O. – stran 97
Vabilo na "Marijin večer"

– stran 98

Mati vere – Iz postnega pisma
slovenskih škofov – stran 99

Poslanstvo žene v današnjem
času – Jure Vombergar v "Du-
hovnem življenju" – stran 100

V dveh stoletjih . . . – Začetek
in rast kat. Cerkve v Avstraliji
– P. Ciril – stran 102

Zibelka – Emilijan Cevc
– stran 104

Moje slovenstvo
– Cilka Žagar – stran 107

Iz središča sv. Cirila in Metoda,
Melbourne
– P. Bazilij – stran 108

Izpod Triglava
Žena v Svetem pismu

/Materinstvo kot božji dar/
– P. Tone – stran 112

Iz središča sv. Rafaela, Sydney
– P. Valerijan – stran 114

Premakljivi svečnik – roman
– Lojze Kozar – stran 116

Naše nabirke – stran 116
Mati delavcev – stran 118

Naj narod odločal – V "Svobod-
ni Sloveniji" – žar – stran 119

Nova Marijina kapelica
– stran 120

Središče sv. Družine, Adelaide
– P. Janez – stran 121

Z vseh vetrov – stran 122
Kotiček naših mladih
– stran 124

Križem avstralske Slovenije
– stran 125

Smeh je najboljšo zdravilo
brez recepta . . . – stran 128

Naša svetišča

GOVORIMO o krščanskih družinah, katerih trdni temelj je zakon. Teden za tednom ženini in neveste stopajo k božjemu oltarju, proseč božjega blagoslova, ki se razlije v njihovo življenje po zakramentu sv. zakona. Njih korak usmerjata vera v moč zakramenta in upanje v božjo dobroto Njega, ki je prišel na svet, "da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju".

Če se v vseh družinah ne pokaže božji blagoslov, gotovo ni kriv zakrament, ampak zakonci sami in razmere, v katerih živijo.

Če Bog utrjuje zakon in njegovo življenje z milostjo zakramenta, s tem ni rečeno, da bo vse delo opravil On, temveč mora sodelovati človek tako, da sam stori vse, kar more, in se varuje tega, kar blagoslov ovira.

Najprej je potrebno, da zakonci spoštujejo zakon, ki je božja ustanova, po odločbi Boga samega, ki je blagoslovil Adama in Evo in jima rekel: "Rodita in se množita ter napolnita zemljo" (1 Mojz 1, 28). In Kristus je potrdil: "Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo . . . Kdor odslovi svojo ženo in se oženi z drugo, prešuštvuje" (Mt 19, 5.9).

Poskrbeti morata poročenca za medsebojno ljubezen, ki je med vsemi človeškimi sredstvi najtrdnejši temelj zakona in družine. Ta ne pride sama od sebe, za njo se je treba potruditi, žrtvovati. Saj je že Nietzsche rekel: "Drugega bo grizel tisti, ki sebe ni znal použiti v samotni odpovedi." Ker večkrat prav danes ljubezni zmanjka, se zakonci ločijo in sklepajo nove nepostavne zakone ter iščejo nove ljubezni. Ker pa gredo tudi v te nove zveze iskat večinoma le vsak samega sebe, gredo taki zakoni često ponovno narazen za sklepanje naslednjih. Trpita ob tem zakonca in seveda njuni otroci. Ljubezen ne temelji prvenstveno na telesni simpatiji, temveč na duhovni skupnosti, ki traja tudi tedaj, ko žar prve ljubezni mine.

Otroci so utelešena ljubezen očeta in matere ter druga vez zakona in družine. Nakladajo žrtve, ker omejujejo svobodo in lagodnost, zato se jih moderni zakonci, če gledajo le na sebe, bojijo in izogibajo, včasih tudi na grešen ali celo prav zločinski način. Drugi vatikanski koncil je poudaril odgovorno očetovstvo in materinstvo. To vključuje pravico staršev, da po svoji vesti pred Bogom določijo število svojih otrok, ki jih bodo mogli prehraniti in vzgojiti. Vendar naš čas dokazuje: če je odločevanje o številu otrok grešno, ne prinaša blagoslova zakoncem. Zakonci, ki po svoji krivdi ne bodo imeli

KAJ je važno in usodno za božičnost Slovenije? Dosti se govori in piše o gospodarstvu, o priseljivanju z juga, o nepripravljenosti priseljencev, da bi se asimilirali, o unitarizmu, ki ga najdemo v takih pojavih, kot so učna jedra. Prepričan pa sem, da je za Slovence mnogo usodnejše dejstvo, da se e d i n c i zde pravilo pri večini družin. Leta 1945 je štelo Kosovo 700. 000 prebivalcev in Slovenija 1, 600. 000, danes pa šteje Kosovo 1, 700. 000 in Slovenija 1, 800. 000. Ni potreben kompjuter, da izračunamo števila za leto 2025 . . .

+ ALOJZIJ AMBROŽIČ,
torontski nadškof pomočnik

otrok, so v veliki nevarnosti, da bodo šli narazen.

Bog je s svojo milostjo zakon začel in On ga bo tudi z milostjo ohranil. Zato naj bi zakonci poskrbeli za pravo mesto Boga v svoji družini; ne bodo ga naredili za odsotnega velikega Nepoznanca. Prvo "Dobro jutro!" naj v družini velja Bogu in zadnji "Lahko noč!" prav tako Njemu, večkrat čez dan pa "Dober dan!"

Sveta opravila krščanskega življenja naj zakonci izvršujejo skupaj z otroki: skupno naj se udeležujejo nedeljske maše, skupaj prejemajo svete zakramente. Najmočnejši element vzgoje je za otroke zgled staršev — ne le v delu, ampak posebej tudi v molitvi in zavestnem izvrševanju vsakdanjih dolžnosti. Kriza vere je kriza družine in tudi obratno: kriza družine je kriza vere. Če starši izpolnijo prvo božjo zapoved, bodo tudi otroci izpolnili četrto. In isto velja za šesto zapoved. Nobenega dejanja ni mogoče izolirati v družini, saj za to veljajo Jezusove besede: "Moj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil" (Mt 6, 6).

A. O.

Tudi avstralski Slovenci smo povabljeni, da se na **MARIJIN VEČER** z molitvijo pridružimo ostalim rojakom po svetu, kakor je sklenila slovenska narodna skupina, zbrana leta 1976 na evharističnem kongresu v Filadelfiji, ZDA.

Se boš tudi ti pridružil s svojo družino?

VSAKO LETO, NA PREDVEČER PRAZNIKA MARIJE IZ BREZIJ, KI VARUJE SLOVENSKI NAROD IN SLOVENSKA IZROČILA V SVETU, 23. MAJA, BOMO V SVOJIH DOMOVNIH PRIŽGALI SVETIČE. PREŽIVELI BOMO VEČER V MISLIH NA KRŠČANSKA IZROČILA, KI SO STOLETJA VODILA NAŠ ROD V DOMOVINI IN OBLIKUJEJO DANES NAS V SVETU IN PO NAS NARODE MED KATERIMI ŽIVIMO. VABIMO VSE SLOVENCE V DOMOVINI IN VSE ROJAKE SLOVENSKEGA IZROČILA V SVETU, DA SE NAM PRIDRUŽIJO.

MATI VERE

SKUŠAJMO za Marijino leto ob Materi vere poglobiti svojo vero. Teh nekaj misli je vzeti iz pastirskega pisma slovenskih škofov za letošnji postni čas.

Marija je pokazala globoko vero že ob oznanjenju, ko ji je angel sporočil, da bo postala Mati pričakovane Odrašenika.

Jezusovo spočetje je novo stvarjenje. Marija spočne brez sodelovanja moža, v moči božjega Duha, zato je njen sin – Sin Najvišjega. Adama, prvega človeka, je Bog posebej ustvaril. Tudi "novi Adam" je spočet brez sodelovanja moža. Pri tem spočetju je dejaven isti božji stvariteljski Duh, ki je ob prvem stvarjenju vel nad vodami in po katerem je človek postal živo bitje.

Marija je v trenutku oznanjenja, ko je izpovedala svoje devišstvo ("kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?"), verovala, da bo po moči Najvišjega postala mati božjega Sina.

"Blagor ji, ki je verovala, kajti spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod" (Lk 1, 45). Tako Elizabeta pohvali Marijino vero. Marija s svojo svobodno vero in pokorščino sodeluje pri odrešenju človeštva. Kar je Eva zavezala s svojo nevero, to Devica Marija razvozla s svojo vero. S trdno vero sprejme vse, kar ji je bilo razodeto. Prav nič ne omahuje spricho načrta, ki naj bi preobrnil ves potek naravnega reda: mati naj ostane devica, stvar naj bo Stvarnikova mati.

Marija vidi svojega sina, kako kot nebogljjen otrok leži v jasliah, a vendar veruje, da je Stvarnik sveta. Skupaj z njim beži pred Herodom, a ne neha verovati, da je Kralj vseh kraljev. Vidi, kako je podvržen našemu bežnemu času, a veruje, da je večni.

Marijina vera je bila močna tudi med Jezusovim javnim delovanjem. Že ob srečanju z dvanajstletnim Jezusom v templju, še bolj pa kasneje, je Marijina vera postavljena na veliko preizkušnjo. Sin ji ob najdenju v templju na videz odpove pokorščino, ker je takšna volja nebeškega Očeta. Ko se hoče ob njegovem javnem delovanju sniti z njim, ji Jezus ne pride naproti, marveč blagruje okrog sebe sedeče množice: moja mati in moji bratje so tisti, ki božjo besedo poslušajo in spolnjujejo (prim. Mr 3, 31-35). Marija živi iz vere, zato ne raziskuje, zakaj ravna Bog tako ali drugače.

Še bolj pa je bila Marijina vera preizkušena pod križem. Ko mimoidoči sramotijo Jezusa na križu, Marija vztraja trdna v veri. Kakor Abraham, ko je moral darovati edinorojenca, veruje tudi ona, ko se v globokem sočutju s svojim Edinorojencem in z materinsko

dušo pridruži njegovi daritvi in privoli v darovanje tište žrtve, ki jo je sama rodila.

Evangelisti tudi ne omenjajo, da bi Marija po soboti šla k Jezusovemu grobu. Jezusova napoved, da bo tretji dan vstal, je bila zanjo trdna in neomajna. Vanjo je verovala.

Marija nam je najlepši zgled vere, saj tudi njej verske resnice niso bile tako očitne, da ne bi potrebovala "poslušnosti vere".

KAJ POMENI VEROVATI?

Odgovor na vprašanje, kaj pomeni verovati, je težak. Navadni odgovori mnogih ne zadovoljijo in zato imajo z vero še več težav. Bolj ko ob razlagah z besedami, je mogoče ob živih zgledih spoznati, kaj verovati pomeni. Takšen zgled najdemo v Mariji.

Verovati pomeni odgovoriti, ker se čutiš nagovorjenega, kot se je čutila Marija ob oznanjenju. Verovati pomeni popolnoma se izročiti in zaupati Bogu, kot je storila Marija s svojim odgovorom angelu. Verovati pomeni sprejeti tudi nerazumljive božje odločitve in iti po poti odpovedi, trpljenja, žrtve in teme z upanjem v življenje. To nam kažejo postaje Marijinega zemeljskega popotovanja: Betlehem, Egipt, srečanje z dvanajstletnim Jezusom v templju v Jeruzalemu, njegov križ in vstajenje.

Vse to je možno le iz milosti in v svobodnem sodelovanju. Vera je milost.

NEVARNOSTI ZA VERO

"Boga ne potrebujemo več." Ta beseda, četudi neizgovorjena, a v vsakdanji praksi tolikokrat izpolnjena ogroža našo vero. Visok življenjski standard lahko prinaša s seboj tudi veliko nevarnosti za duhovnost. Možnost pripraviti si čim več udobja, lahko potegne za seboj tudi vernike, tako da postanejo sužnji mamona – sužnji najrazličnejšega uživanja. Take usuznjene ljudi Jezus imenuje bogatine, ki težko pridejo v nebeško kraljestvo (prim. Lk 18,25), ker nimajo časa za Boga, ker so jim materialne stvari postale pomembnejše.

Kristus nam je pokazal pot k Bogu, ki velja tudi za sodobno družbo. To je pot uboštva v duhu: nenavezanosti na minljivo.

MOLITEV – HRANA ZA VERO

Marija nam je vzornica vere tudi zato, ker je hranila svojo vero z molitvijo in poslušanjem božje besede. Moliti se pravi iskati stik z večnim, živim in pravim Bogom. Prenehati moliti pomeni podirati most, ki

vodi od Boga k nam. V molitvi od Boga prejemamo luč, spoznanje, pogum, vero, upanje, ljubezen. Zato nas Sveto pismo tako nujno opominja, da je treba moliti in se ne naveličati.

Izgovarjamo se, da nimamo časa za molitev. Bog pa ima zmeraj čas za nas. Četrť ure na dan za molitev, to sta komaj dva odstotka našega budnega časa, ki pa sta lahko odločilna za našo večnost.

V Marijinem letu bi vas škofje radi opozorili na nekatere ustaljene oblike molitve. Tako ponovno priporočamo molitev angelovega češčenja trikrat na dan.

Rožni venec je bogata ustna in premišljevalna molitev, saj vključuje vse, kar spada k odrešitjski zgodovini: spremlja učlovečenega Boga od zibelke do križa in

še onkraj v poveljano življenje.

Ena najpomembnejših molitev je dnevno izpraševanje vesti, združeno s kesanjem in trdnim sklepom. Redno izpraševanje vesti izostri v nas čut za greh, nas vodi k zakramentu sprave in k vrednemu obhajanju evharistične daritve. Zato nas tudi duhovnik na začetku maše povabi h kesanju.

Naš veliki sopotnik je Jezus Kristus. Ozdravljaval je vse bolezni, ko je začel javno delovati v Galileji. Tudi sedaj ozdravlja. Ozdravlja vse, ki so skesanega srca.

Z nami je tudi Marija, vzornica in pomočnica naše vere, saj vzeta v nebesa svoje zveličavne vloge ni odložila. Z materinsko skrbjo vsakega izmed nas posebej spremlja na našem zemeljskem romanju.

POSLANSTVO ŽENE

v
današnjem
svetu

Članek je izšel v mesečniku "Duhovno življenje" v Argentini. Napisal ga je slovenski arhitekt v Buenos Airesu JURE VOMBERGAR, glava vzorne družine osmih otrok.

MORDA še nikdar doslej v zgodovini človeštva ni bil prisoten v toliki meri potenciran egoizem, po drugi strani pa potencirana zavist, kakor prav v današnjem času. Izražata se v dveh geslih, katerih pa nihče ne upa javno priporočati ali braniti, pa sta vendar pod površino vsega dogajanja.

Prisotni sta v materialističnem porabniškem svetu, in sicer na področju "biti": "Ti umri, da bom jaz živel!", na področju "imeti" pa: "Česar jaz nimam (hočem a ne morem imeti), tudi ti ne imej!"

Potenciran egoizem se izraža v vsakdanjem življenju v pohlepnosti in vsestranskem izživljanju na račun slabotnih in tistih, ki se ne morejo braniti (splav, evtanazija), v mednarodni politiki pa v nevtraliziranju narodov, ki bi lahko postali tekmeči v bodočnosti. Potencirana zavist povzroča mržnjo do vseh, ki so bolj bogati, razviti, bolj pošteni, kakorkoli boljši. Vodi v nivelizacijo navzdol: bodimo vsi revni, vsi tepci, vsi lupmi. Ne skrbi jih, da bi sami pretrpeli veliko škodo, da le še drugi trpijo.

Miselnost, ki izhaja iz teh dveh gesel, se udejanja v vedno večji sovražnosti med ljudmi in narodi ter povzroča, da ugaša veselje do življenja v "civiliziranem" svetu (samomor, alkoholizem, beg v omamo drogov in spolnosti) in vodi v kolektivni samomor.

Eden vidnih znakov te miselnosti, prevedene v življenje, je upad rojstev. Prav s tem so najgloblje prizadeti maloštevilni narodi, med katerimi je tudi slovenski narod. Tako daleč je prišel upad natalitete, da so zaskrbljeni vsi, ki se čutijo odgovorne za prihodnost naroda, verni kakor neverni. Nismo ogroženi le od zunanjih sovražnikov — najnevarnejši sovražnik naroda smo mi sami, tako neodgovorni posamezniki (recimo mladina, ki se noče poročiti, ampak se samo izživlja), kakor družine, ki se iz udobja branijo otrok.

Še nikoli v zgodovini človeštva ni bilo (vsaj v zahodnem svetu) toliko udobnosti in možnosti vsem na razpolago kakor danes. Prav sedaj bi pričakovali več življenjskega optimizma, po logiki več veselja

do življenja, ki bi se izražalo v večjem številu otrok v družinah. Pa je prav nasprotno. V tem obdobju "debelih krav" se je človek izpridil in zato zdaj gornja logika ne velja. Tudi ne veljajo argumenti, ki jih berem v sedanjem slovenskem matičnem tisku, da v dobi pomanjkanja in slabih perspektiv za bodočnost ni mesta za družine s številnimi otroki. Prav ko je človek v težavah, ko je izzvan, se šele zave svojih možnosti; in ko je primoran, lahko vzdrži neverjetno veliko, da le vrednote, ki ga drže pokonci, sprejme zavestno, svobodno, s prepričanjem. Tako bo ravnanje v nasprotju z javnim mnenjem vzeto in nošeno s ponosom in dvignjeno glavo in ne z godrnjanjem, pritoževanjem in nesrečnim počutjem.

V današnjih razmerah so dekleta in žene še posebej poklicane, da v svetu znova obudijo veselje do življenja. Dejansko morejo storiti, da vplivajo na svoje okolje, na moške, zaročence, zahtevajo zase enakopravnost, pa tudi dostojanstvo, ki jim pripada. Reklo "cherchez la femme" velja tudi danes. V navalu spolne revolucije je še prav posebno prizadeta žena, kajti ločitev spolnosti od ljubezni in materinstva seže globoko v bistvo njene narave.

Materinstvo, telesno in duhovno, je in bo najvišji poklic žene. To je vzvišen poklic, ki se ne more primerjati z nobenim doktorskim naslovom in družbenim delovanjem. Noben drug poklic tega ne more na-

domestiti, noben drug ne more nadomestiti žene, matere pri rojevanju in pri vzgoji otrok. Pri vseh drugih aktivnostih in službah jo možki lahko nadomesti. Da bi le prišlo to dejstvo v zavest vsake žene!

Precej je med Slovenci duhovnih poklicev, zelo malo pa zakoncev, ki bi bili še pripravljene sprejeti večje število otrok. Razmeroma veliko je misijonarjev, ki pomagajo drugim narodom, a za čuda malo zakoncev je pripravljenih sprejeti poslanstvo: večati življenjsko silo lastnega naroda. Zakaj ob ljubezni do oddaljenih tako malo ljubezni do najbližjih?

Žene morejo preprečiti zlo, ki izvira iz egoizma in zavisti, morejo spremeniti tudi javno mnenje. Žene, matere, morda predvsem tiste z univerzitetnimi študiji, so poklicane, da v današnjih časih sprejmejo več otrok kakor skuša to diktirati javno mnenje.

Žene, le katero poklicno in moralno zadoščenje se more meriti s tem, ki ga lahko imate ve, da daste slovenskemu narodu in božjemu kraljestvu pet in še več (zakaj ne?) poštenih, izobraženih, vsestransko vzgojenih in srčno dobrih oseb? So primeri in zgledi, da to je mogoče! Potrebno je več korajže, ljubezni in zaupanja v božjo previdnost. Zaradi pogumnih smo preživeli v preteklosti, v njih je upanje na prihodnost, tako so lani povedali v posebni okrožnici tudi slovenski škofje.

Zdrave krščanske družine so ponos Cerkve in poročstvo lepše bodočnosti.

SPOMNI se na svojo mater, nanjo, ki je v grobu! Povej, kaj bi ne šel po golih kolenih, odkopal grob z rokami, da bi ji rekel, kar ji nisi hotel reči, dokler te je slišala? Eno samo besedo morda, le eno, iz nečimrnega sramu, iz srčne skoposti zatajeno? /IVAN CANKAR/

V dveh stoletjih...

Začetek in rast katoliške Cerkve
v Avstraliji

Pripoveduje
P. CIRIL

ŽE leta 1787 sta dva katoliška duhovnika zaprosila Lorda Sydneya, takratnega angleškega notranjega ministra, da bi jima dovolil potovati s prvim ladjevjem v Avstralijo, toda njuna prošnja ni bila uslišana. Zanimivo pa je dejstvo, da katoliški duhovnik je stopil na avstralska tla komaj nekaj dni po dogodku, ko je tam zaplapolala angleška zastava.

Po pristanku kapitana Arthura Phillipa je v Botany Bay-u pristala tudi francoska znanstvena odprava na ladji Astrolabe s kapitanom DeLangle-jem. Na ladji je bil tudi naravoslovec in znanstvenik – frančiškanski pater **Claude Francois Joseph Receveur**. Odprava na tej ladji je bila sestavni del ekspedicije, ki jo je vodil LaPerouse. Pater Receveur je bil na morju meteorolog in astronom, na kopnem pa se je ukvarjal z geologijo in preučeval zgodovino Zemlje. Na otoku Tutuila otočja Samoi je bil 11. decembra 1787 ranjen – napadli so jih domorodci ter ranili kapitana DeLangle-ja, patra Receveur-ja in še enajst članov odprave. V februarju 1788 so pristali v Botany Bay-u, kjer je kapitan Arthur Phillip, prvi guverner nove kolonije New South Wales, pristal 18. januarja istega leta z ladjo Supply, dočim mu je ostalo njegovo ladjevje sledilo v času 48 ur, dva dni za njim. Tako je pater Receveur **prvi katoliški duhovnik**, ki je maševal v Botany Bay-u, na avstralskih tleh. Dne 17. februarja je podlegel ranam in je tako on tudi prvi katoliški duhovnik in prvi frančiškan, ki je pokopan v zemljo Terrae Australis. Njegovo smrt je opisal sam Arthur Phillip v svojem dnevniku, pa tudi drugi angleški raziskovalci. Kapitan Phillip je naročil, naj mu na grobu postavijo bronasto ploščo z njegovim imenom in posvetilom. Grob je še danes lepo urejen in se nahaja v sydneyskem okraju LaPerouse, v parku ob Anzac Parade. Zanj skrbimo frančiškani, francoska ambasada in pa seveda uprava Narodnega parka v osebi skrbnika Edita Kordiš, ki je njegov bližnji sosed na Bare Islandu, napol Ljubljaničan in napol Dolenjec. Kadarkoli ga obiščem, me vedno vpraša, če sem bil tudi na grobu svojega sobrata patra Receveur-ja. Še on je nanj ponosen, jaz pa na oba: na znamenitega patra in na Edija.

Vsako leto je za obletnico smrti patra Receveur-ja ob njegovem grobu sveta maša, h kateri pridejo tudi predstavniki francoske ambasade. Ob letošnji 200-letnici so olepšali njegov grob, prevedli nagrobni napis

iz latinščine v angleščino, dne 17. februarja pa je bila ob grobu veličastna komemoracija in škofova maša. Francoski kulturni center v Sydneyu si je letos zadal nalogo, da bo v sklopu praznovanja avstralske 200-letnice zbral in uredil dokumente, ki pričajo o patrovem življenju, delu, smrti in pogrebu.

Kratko bivanje in smrt katoliškega duhovnika takoj v začetku kolonije seveda ni imelo nobenega vpliva na razmere katoličanov med kaznjenci in prvimi priseljenci. Kar preseneča pri pogledu nanje v prvih letih naseljevanja Avstralije je to, da so preživeli in ohranili svoje ime in svojo vero brez duhovnikov. Pri štetju prebivalstva leta 1828 so našli v koloniji New South Wales deset tisoč katoličanov. Od tega je bilo 374 odraslih, rojenih že v Avstraliji, ki so že sami sebe opredelili za katoličane. Ta, sicer mala skupina, pa je bila še kako pomembna, saj je bila sad urejenega družinskega življenja, prežetega z irsko varianto katolicizma.

Motili bi se, če bi sklepali, da verniki niso čutili potrebe po duhovnikovi prisotnosti in njegovi službi. Od časa do časa je tudi kakšen duhovnik zašel v kolonijo. Prvi duhovniki so bili celo med kaznjenci, o njihovem delovanju pa ni nobenih pisanih pričevanj, saj jim je bilo za javnost gotovo onemogočeno. Znan je primer, ko je februarja 1801 prispel v Sydney duhovnik **Peter O'Neil**. Toda ko so ponovno pretresli njegov primer, je bil januarja 1803 poslan domov na Irsko. Že pred njim je prišel januarja 1800 v kolonijo **James Harold**, ker pa v Sydneyu ni hotel izdati ime Irca, ki je netil k uporu in ga je on poznal, je bil kazensko premeščen na Norfolk Island. Tam je vodil šolo, toda oblast ga ni priznala. Leta 1808 se je vrnil v Parramatto (Sydney). Zaradi slabega zdravja je bil leta 1810 oproščen in je odpotoval v Filadelfijo v ZDA, svoje življenje pa je sklenil kot župnik v Dublinu na Irskem.

Zgodovini je bolj znan **James Dixon**, ki je prišel v Sydney kot kaznjenelec leta 1800. Bil je izobraženec srednjega sloja. Študiral je v Salamanki in Louvainu. Guverner King je nerad privolil v to, da je začel voditi šolo, ker se je bal, da bo na otroke prenašal svoje "neumne ideje". King je takrat zapisal: "Ne poznam ljudi, ki bi bili tako pobožnjaško fanatični ve-

ri in duhovnikom, kakor je to nižji sloj Ircev. Njihova lahkoverna nevednost je tako velika, da jih kakšen sposoben duhovnik lahko pripravi za vsako akcijo – naj bo dobra ali slaba.”

Vlada se je zavedala, da se mnogim irskim kaznjencem godi krivica. Nemalokrat so bili obsojeni brez pravega sodnega procesa, mnogi niso niti vedeli, kako dolgo bodo morali ostati v kazenski koloniji. Da bi preprečil nevšečnosti, je guverner King ustregel prošnji Ircev in pogojno dovolil Dixonu, da sme delovati med njimi. Dne 15. maja 1803 je bila v Sydneyu prva javna katoliška maša. Naslednjo nedeljo je Dixon maševal v Parramatti, tretjo v Hawkesburyju. Po tem vrstnem redu so se nedeljo za nedeljo vrstile svete maše, da je vsaj delno odpomogel duhovnim potrebam katoličanov. Dixon je seveda delil tudi druge zakramente, krščeval je in poročal. Obiskoval je zapornike in na smrt obsojene spremljal pod vislice. Ko je Rim zvedel za njegovo delovanje, ga je Sveti sedež imenoval za prvega apostolskega prefekta Nove Holandije. To je bila tudi prvo cerkveno imenovanje in prva cerkvena služba v Avstraliji.

Pri Dixonovih mašah je bilo vedno prisotno tudi vojaštvo, ki je skrbelo za red. Vlada je tudi določila, da so katoličani lahko pri maši le v kraju svojega bivanja, nekatoličani pa naj bi se ne družili s katoličani. Vse je kazalo, da je guverner King zadovoljen, saj je celo privolil v to, da se Dixonu podeli plača 60 funtov letno. Seveda pa je s to svojo velikodušnostjo povzročil nemalo jeze. Anglikanski minister Samuel Marsden je zapisal, da je to zmaga hudičevega kraljevstva.

Žal ti poskusi strpnosti s strani guvernerja niso trajali dolgo. V začetku marca 1804 se je v Castle Hill-u uprlo okrog tristo irskih kaznjencev. Slabo oboroženi, nezkušeni in nedisciplinirani so bili seveda premagani. Duhovnik Dixon je bil obdolžen in obsojen, češ da jih je pri mašah pripravljaj na upor. Izgubil je dovolj nje duhovniškega delovanja in plačo. Zasebno je živel še pet let v Parramatti, kjer so ga podpirali katoličani in tudi protestantje. Poročal in krščeval je le tiste, ki so sami prihajali k njemu. Leta 1808 se je vrnil na Irsko.

Po omenjenem uporu so prevzeli duhovno oskrbo za katoličane anglikanski kaplani. Marsdenovo mišljenje je namreč bilo, da bi bilo treba trmoglave katoličane prevzgojiti: “Če bomo dovolili katoliško mašo, bo kolonija prej kot v enem letu izgubljena za angleško krono,” je zapisal. Prevzgoja se je pričejala sedaj v šoli. Katoliški otroci so morali hoditi v anglikanske šole. Toda Irski se niso dali kar tako.

Po vsem tem se je nekega dne meseca novembra leta 1817 znašel v Sydneyu irski duhovnik **Jeremiah O'Flynn**, trapistovski misijonar v Zahodni Indiji, kjer

Grob frančiškana p. Receveurja, prvega katoliškega duhovnika na avstralskih tleh, v LaPerouse, Sydney, N. S. W. (Za grobom stoji mama p. Cirila, avtorja tega članka.)

ga je dobilo imenovanje Rima za apostolskega prefekta “Bottanibe” (tako je na dokumentu imenovanja zapisan Botany Bay). Angleška vlada mu ni hotela izdati dovoljenja za potovanje, pa se je O'Flynn preprosto vkrcal na ladjo in pristal v Sydneyu. Guverner Macquarie ga ni hotel sprejeti, ker ni imel dokumentov, on pa se je izgovarjal, da pridejo papirji za njim. Kljub guvernerjevi prepovedi je O'Flynn krščeval in poročal. Uspešno je deloval tudi med vojaki, od katerih jih je nekaj prestopilo v katoliško vero. (Po Macquarijevem poročilu naj bi O'Flynn govoril vojakom, da jih lahko ozdravi vseh telesnih bolečin.) Katoliški vojaki so zahtevali od guvernerja, da mu dovoli delovati, toda zaradi njegove “nepokorščine vladi, neznanja in nevarnega značaja” so ga zaprli in nato spremili na prvo ladjo, ki je odšla iz Sydneya proti Evropi v maju 1818. Če nič drugega, kaže O'Flynnovo kratko in uspešno delovanje v koloniji na dejstvo, kako zelo so si katoličani želeli svojega duhovnika.

Da bi katoličani v Avstraliji dobili stalnega duhovnika, so romale stalne prošnje v London in v Rim. "Naj ne umrem, ne da bi videl prej svojega duhovnika," je bil sklep mnogih teh prošenj, ki so se končno uresničile 3. maja 1820, ko sta priplula v sydneyško pristanišče dva irska škofijska duhovnika: Philip Conolly in John Joseph Therry. V razvijajoči se ko-

loniji New South Wales je bilo takrat šest do sedem tisoč katoličanov. Prihod teh dveh duhovnikov pomeni zanje veliko veselje, obenem pa tudi formalni začetek katoliške Cerkve v Avstraliji. Po domače povedano: Ta dva duhovnika sta prva, ki sta bila za stalno poslana v Avstralijo, s poslanstvom od Cerkve in z dovoljenjem državnih oblasti.

/Nadaljevanje sledi/

EMILIJAN
CEVC

Zibelka

"TOK-TOK" teka zibelka, pisana zibelka v temni kamrici, "tok-tok. . ." kakor bi žolna trkala s kljunom ob deblo.

Otrok je priprl oči in zaspal.

Zibelka se je ustavila kakor čolniček, ki je pripeljal otroka v pristan sanjske dežele z velikimi rožami in zlatimi ptiči, kjer se same nebeske zvezde sprehajajo po srebrnih cestah z majhnimi otroki. Joj, zibelka, ladjica materine ljubezni, ki nadomestuješ otroku njeno naročje, mu utolažiš jok na ustnicah ter mu izvabiš v sanjah vesel smehljaj. Kadar bom hotel misliti na najlepše, se bom spomnil nate!

+ + +

Náš gozd prekriva prvo mehko stopnico gorá. Prav na vrhu tega zemeljskega vala, ki ga je dolina prislonila ob vznožje gore, izvira studenec, ki mu pravijo "Rumenjak", ker je na spomlad ves obrasel s toplorumenimi kalužnicami. In ob tem studencu je svoje dni raslo drevo, ponosno in gibko kakor mlad fant, kajti bilo je jesenovo drevo. Gozdne živali so vodile mladiče skozi njegovo senco: srne, lisice in zajci, in jež se je v pozni jeseni valjal po rumenih jesenovih listih. Kajti živali so ga zavohale že od daleč in temu duhu se niso mogle upirati; bil jim je slavnostna sprejemba v enoličnem vonju bukev in gozdne trave. Ptice so si znesle gnezda v njegovih vejah; čížki in debelokljuni popkarji, še celo rdečkastosiva šoja s kučmo na glavi je prišla včasih v vas. Kadar je zapihal veter, je drevš razgibalo prožne veje, da so se zabivala gnezda na njih.

Visoko v gori je raslo drevo, dolina je ležala pod

njim s človeškimi domovi in njivami in v njegovi krošnji so se lovile pesmi letnih časov. Vse polno mladih jesenov je že raslo okoli starega drevesa in veter je zanašal njegova semenca v neznane daljave in neznane usode.

Neke jeseni pa so prišli ljudje ter zamahnili s sekirami. Zahreščala je žaga in kakor velika srebrna riba se je zažrla v okroglo jesenovo deblo, tik nad koreninami. Kakor curki krvi je pršelo belo žaganje izpod zob. Z velikim krikom se je drevo nagnilo, najprej počasi, kot bi se težko ločilo od neba; vse veje so se zvrtele, jata ptičev je prhnila pod nebo, potem pa je drevo treščilo na tla, da se je zemlja stresla, kakor bi vsa gora zatrepetala ob smrti lepega drevesa. Iz lesa je priteknel svetel sok in napolnil vso okolico z močnim vonjem ter dražil kri ljudem in živalim.

+ + +

Nekaj dni po tistem večeru, ko je mlada žena vsa zardela objela moža ter mu zaupala veliko skrivnost, je na podu zapela žaga.

Ves dan je pela in spremljal jo je globok moški glas, ki se je zdaj pa zdaj prelil v žvižganje. Človekovo srce je bilo prepolno, da bi moglo molčati. . . Potem se je oglasilo kladivo, petje je za čas potihnilo.

In glej: iz belih jesenovih desk, še polnih tistega divjega, živega duha po rasti, je nastala zibelka, ne prevelika ne premajhna – ravno pravšna za živega otročiča.

V gori ob studencu je umrlo staro drevo, da je dalo svoj zdravi les za zibelko, ki bo objemala življenje človeškega otroka.

Potem je stari Matevž, ki je poslikoval panjiče, naslikal na zibelko angelčkovo glavico in rože in Marijino ime. . . Pomakal je čopič v barvo iz jajčnega rumenjaka, češminovih jagod in krhlike ter iz živih židarskih barv in slikal. Spredaj je na tečaj pod končnico začrtal še trotamoro zvezdo, ki naj varuje otroka pred uroki zlih pogledov. Ne, tako lepo zibelko si še v pravljici težko misli!

Potem so jo spravili v kaščo na podstrešje, kjer je dihalo po žitu in suhih rožah.

Sredi poletja pa so jo prinesli v hišo, jo lepo umili in napolnili s pšenično slamo ter s polno vrečo mehkih ovsenih plev. Vse to so pregnili z belo rjuhico iz najtanjšega platna in nekega nedeljskega jutra položili vanjo fantka, ki je komaj jokati znal in je bil ves rdeč kakor prsi ptička pogorelečka. Storili so nad njim sveti križ, da bi nobena huda sila ne imela moči nad njim, ga pregnili z odejo, rdečo ko gartroža, ter jo prevezali s trakom, ki je tekal navzkriž od gumba do gumba na stranicah zibelke . . . Pa so zazibali in stara mati je zapela:

"Bog Oče je v nebesih,
Marija je med nam',
svet' Jožef na desni je stran' . . ."

+ + +

Zdaj je okno zagrnjeno z rdečim zastorom – to je stara ruta, ki jo je Tončka nosila nekoč ob žetvi. V poltemi čudno lepo žarijo angelske glavice na končnicah zibelke. Med njimi so srčki in iz njih rastejo velike, žive rože, da kar zadišijo kakor žeravec pod oknom.

Tiha in mirna čaka zibelka, da se bo dete prebudilo. Zdi se mi, da je polna ljubezni in skrbi. V njenem lesu še počiva resnost starega drevesa, ki je prezibalo tisoče mladih ptic na svojih vejah.

Na belem platnu cvete fantkova glavica. Na lahno je otrok našobil usteca in spi. Skozi lica mu proseva kri in prstki so mu kakor klobasice. Ves diši po mleku in vijolicah.

Počasi diha.

Muha jezno pobrenčava za zastorom.

Pravkar sem prišel iz gozda. Oči so mi še polne življenja dreves in temnozelenih mahov; v ustih imam še okus po jagodah in v nosnicah vonj divjega bezga na poseki. Sedim na pručici ob zibelki in gledam zdaj zibelko, zdaj široko posteljo ob njej, zdaj Marijo na steni, ki ujčka Dete Jezusa ter prisluškujem krvi, kako mi bije v žile, kakor bi se še v srcu takala majčkena zibelka: "tok-tok . . ."

Ne, jaz nisem nikoli okusil dobrohotnega zibanja v zibelki. Položili so me v pleteno košaro s čipkastimi zastorci in z veliko modro pentljo na vrhu. V vsaki gubi se je skrivala sled velike ljubezni.

Toda v zibelki je nekaj, kar je prvinsko zvezano z zemljo!

Otrok spi.

Kadar je lačen, zajoka. Joka tudi, če mu je treba suhih plenjic. Včasih poje v kratkih, odrezanih glasnikih. Smeje se, kot bi prebrenkal najvišje pojoče strune na citrah, ki počivajo na omari; igra se z nitkami ter svojimi prstki in nikogar se ne boji.

Včasih se pogovarjava:

"Ali vidiš lučko?"

Otrok vidi lučko – to mi povedo njegove oči. Nobena uganka mu ni, od kod je ta lučka in zakaj gori. Gori – in fantek jo vidi, to je vse in zadostuje. Če mu pokažem jabolko, prične mahati z rokami ter se smeje, da dobi čisto majhne oči in mu tečejo sline iz ust kakor polžu.

Ko bo večji, mu bom pokazal, kje ima jazbec brlog in kje gnezdi povodni kos, kje cvetó tavžentrože in kje spravljajo čmrlji med, kje zoré robidnice in kje čofotajo žabe . . . Mnogo mu bom moral povedati; moral se bo naučiti, da bo živel s slednjim vlakencem telesa – in srca . . .

+ + +

Po prstih stopi mlada mati v izbo. Cokle si je že v veži sezula, da bi njih ropot ne prebudil otroka. Z njo se vsuje v izbo vonj in žarenje sočnega dneva.

"Ali si danes ti za varuha," pravi ter me pogleda s

Mati ob zibelki (Maksim Gaspari)

smejočimi se očmi. Potem poklekne k zibelki ter se skloni nad otroka. Nato se spet vzpne in oči ji goré v veselem ponosu:

“Ali ni lep, moj korenjak?”

To ni več tista Tončka, ki sem jo poznal poprej. Njene oči, ki so bile včasih kakor oči razposajene srne, mikavne v čistem, navihanem blesku, so zdaj mehke kakor oči mirne ovce in ustnice so se ji zresnile – odrešujoče trpljenje jih je blagoslovilo. Vse kretnje ji spremlja prizvok veličastja – take so morale biti žene svetopisemskih očakov, ko so rodile prvorojence v pastirskih šotorih in jim dale imena: “Hvala Bogu”, “Blagor meni”, “Bog me je obdaroval” . . .

Dekle je dozorelo v ženo in mater.

Otrok začuti materino navzočnost ter se zgane v spanju. Zibelka se na lahno zaziblje pod materino roko.

Trenutek je poln svetosti in razodetja. Še jaz poklekнем k zibelki.

Počasi pričenjam razumevati.

Vse moramo gledati v odsvitu veselja in ljubezni. Veselje se nam daruje v sleherni kretnji, v slehernem bivanju. Zadostuje en sam cvet pelargonije, ki se je pravkar razprl, da nas napoji z veseljem. In veselje je brat ljubezni.

Joj, neskončna radost ljubezni in krogotek darova-

nja, ki sta rodila to razposajeno zibelko!

Ko bo fantek dopolnil svoja leta, bo nekega dne popustil ovce in vole in plug, se ustavil sredi steze ter prisluhnil.

Preko polja bo prišlo dekle – morda bo prav tedaj zdrknilo sonce v pokojni pristan za gorami – dekle kakor regratov plod, ki pričakuje vetra; kakor mlado, kipeče vino. Poznalo bo trpkost zemlje, cvetenje pomladi, veliko poletje, darovanje jeseni in mir zimskih večerov . . .

In kaj bo potem?

Zibelka, ej, ti čudežna posteljica, ki te je samo ljubeče srce naredilo, kaj misliš, kaj bo potem?

Takrat boš ti že stara in polomljena in zanesli te bodo nazaj na podstrešje v družbo doslužene skrinje, postelje s polomljenimi nogami in starega kolovrata, v brezdelno otožnost ob šopih suhih zdravilnih rož . . . Pajki ti bodo prepredli angelčke s srebrnimi mrežami, mrtvaške ure se bodo zaredile v telesu in v zimskih večerih bodo priškrabljale miške, ki se bodo zateleke z vrtov v hišo . . .

Kaj praviš, kaj bo potem, ko bo fant zagledal dekle sredi mladih njiv?

Ne veš? O, ti lesena zibelka, gugajoča se posteljica z angelčki in srčki!

Treba bo nove zibelke, vidiš!

Toda poprej boš morala prezibati fantku še mnogo bratcev in sestric . . .

SVETOGORSKA KRALJICA prestoluje na vrhu Skalnice (682m), ki se dviga nad Gorico in Novo Gorico ter deli milosti številnim romarjem. Drugo leto bomo praznovali 450-letnico te znamenite naše božje poti, ki jo oskrbujejo frančiškani.

MOJE SLOVENSTVO

CILKA
ŽAGAR

ZNANEC mi pravi, da je smešno, ker razlagam ljudem, da sem Slovenka, ko vendar vsi vedo, da sem Jugoslovanka. Baje se temu ne morem izogniti...

Njemu in drugim bi rada razložila svoje razloge.

Čutim globljo pripadnost slovenskemu narodu kot Jugoslovanom. Prvo je zame narodnost, drugo pa le državljanska skupnost, pa še ta zame le bivša. Če bi rekla, da sem Jugoslovanka, bi se odključila od Slovencev v Avstriji, Italiji, Madžarski... Kot Slovence nas veže poreklo, kultura, jezik, vera, skupno ozemlje..., medtem ko veže Jugoslovane samo diktatura trenutne politične ureditve. Iz Jugoslavije smo pobegnili, kot Slovenci pa smo se spet združili v slovenskih skupnostih po vsem svetu.

Slavni politični pisci takole pišejo o narodnosti:

Herder: Narodnost je naravna pripadnost skupini ljudi.

Rousseau: Da lahko vlada volja ljudi, morajo ljudje v neodvisni družbi imeti isto kulturo.

Whigs: Ljudje, ki si sami vladajo, si ponavadi dobro vladajo.

Aflaq: Narodnost je bratovščina ljudi, ki so rasli in trpeli skupaj.

Mill: Le kaj naj bo narodu dovoljeno, če si ne sme zbirati lastne voditelje?

Kedourie sicer piše proti narodnosti kot nujni politični enoti, vendar trdi, da je skupen jezik in želja po neodvisnosti osnova za politično pripadnost.

Renan pravi: Narodnost je vsakodnevni plebiscit.

Woodrow Wilson: Če bi se narodne in državne meje ujemale, bi se lahko izognili svetovni vojni.

Avstralske Aborigene pogosto kritizirajo, da so v resnici bolj beli kot črni, vendar oni trdijo, da je Aborigen vsak, ki se čuti Aborigena in ga oni smatrajo za svojega.

Vem, da bi včasih bilo manj naporno in bolj praktično, da bi se predstavila enostavno kot Jugoslovanka. Jugoslaviji menda narodnosti samo škodijo. Tudi za naš avstralski multikulturizem pravijo, da razbija avstralsko skupnost v narodnostne skupine — pa se Slovenci vseeno radi srečujemo v Slovenskih domovih.

Moj glavni razlog pa je zadeva s Koroško. Slovenstvo na zamejskem Koroškem je živo in odporno, saj se je ohranilo skozi stoletja avstrijskega političnega pritiska. Moj znanec me je kritiziral, ker sem napisala, da se nekateri Slovenci držijo Avstrije zaradi ekonomskih razlogov. Trdi, da je to krivično, kajti Slo-

venci v Avstriji nimajo izbire. Res je, da trenutno nimajo izbire. Vendar me zanima: če bi koroški Slovenci spet imeli možnost plebiscita, kam bi se hoteli priključiti: Avstriji ali Jugoslaviji? A osebno sem prepričana, da bi se večina njih odločila in priključila Sloveniji, če bi ta kot demokratična samostojna država obstajala.

Narodnost je moralno upravičena in zgodovinsko pogojena, narodnostni duh presega politične meje in ustanove. Nemški pisec Jahn pravi: Najbolj svet trenutek v zgodovini ljudi je tisti, ko se ljudje prebudijo iz podzavesti in se oprimejo narodnosti z veseljem in ljubeznijo, v praznovanju svojega novega rojstva.

Smith pa trdi, da je narodnost večna borba vse do kler narod ne postane država.

Zamejska koroška Slovenija mi je posebno blizu, zato me je prizadelo tole, kar sem zasledila v avstralskih političnih učbenikih celo na več mestih: Na svetu imamo sicer okrog 135 neodvisnih držav, od katerih pa jih je samo 14 narodnostno čistih, brez manjšin.

In k tem štirinajstim brez narodnostnih manjšin je vključena na prvem mestu — Avstrija.

Kaj so Slovenci v Avstriji zgubili celo status manjšine?

Je še smešno, da razlagam — tem priznam učbenikom nakljub, da je Slovenija razdeljena med Avstrijo, Jugoslavijo, Italijo, Madžarsko...?

Trdim in še bom trdila, da je severni del Slovenije v Avstriji, oziroma da je južni del Avstrije slovenski.

Naj za konec dodam še to: Nekateri pravijo, da je slovenski narod premajhen, da bi se upiral večjim sosedom. Res: če bomo prav s to neumestno trditvijo mirno stali ob strani, nas bodo zmogli tako zmanjšati, da bomo nepomembni. A tega bomo krivi — sami.

SV. CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
Fr. Tone Gorjup, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 861 9874

+ Postne nabirke še nisem omenil. To leto smo v družinskih šparovčkah zbrali vsoto 773.91 dolarjev in se vsem iskreno zahvaljujem. Polovico sem oddal nadškofjski dobrodelni pisarni, ostalo gre našim posinovljenim misijonarjem za njihove reveže.

+ Na Materinski proslavi – prva majska nedelja po deseti maši – so nastopili Glasniki, pa tudi nastopi Slomškove šole so bili prisrčni. Vsem, ki so pripravljali mladino, iskren Bog plačaj. Enako vsem, ki so darežljivo obložili mize. Ivanu Mejaču pa za torto, ki je z nekaj dobitki (Hojnikovim hvala za poklon mesnih izdelkov!) privlačila k srečolovu. – Prosto-voljni prispevki pri vходу v dvorano so Skladu za Dom počitka prinesli 228 dolarjev.

+ GLASNIKI se že pripravljajo na letošnji Mladinski koncert, ki bo 1. oktobra v Wollongongu. Da bodo lažje pokrili stroške potovanja, že nekaj časa prodajajo čokolado, katere čisti dobiček bo šel za pot. Čokoladni bloki so po dolar in pol ter vredni tega denarja. Na vsakem ovoju je tudi napis: Slovenian Youth Singing Group Glasniki – Funds towards 1988 Youth Concert Tour. Prav je, da podpremo podjetnost naše mladine.

+ CAR RAFFLE je pa seveda še večja naša akcija: srečolov v korist našemu Skladu za Dom počitka m. Romane. Dobitek je AVTO v vrednosti skoraj 15.000 dolarjev. Od nas vseh zavisi, če ta akcija lepo uspe. Hvaležni bomo vsem, ki srečke kupijo, še bolj pa tistim, ki so jih pripravljali tudi prodajati sorodnikom, znancem in prijateljem. Teh imamo že celo vrsto, pa bi jih potrebovali še več, da nam srečke ne ostanejo neprodane. Omembe vreden je naš zvonar Mirko Grgurič, ki prodaja menda že četrti blok (v vsakem jih je 20) srečk. Da bi imel le še več posnelce!

Naj se tu zahvalim tudi Simonu Špacapanu, ki nam je srečke brezplačno tiskal. Prav tako tudi po-

trdila za darove v Sklad Doma počitka. Saj ste gotovo brali v članku zadnje številke "Korak naprej . . .", da so vsi darovi dveh ali več dolarjev ob koncu finančnega leta davčni odbitki, za to pa je potrebno potrdilo. Marsikateri posameznik, zlasti pa podjetja, lahko občutno znižajo svoj davek, obenem pa pomagajo s svojim darom naši skupni zadevi.

+ **Marijansko akademijo** v počastitev Marijinega leta bomo imeli na zadnjo majske nedelje (29. maja) po deseti maši. Pripravlja jo p. Toni s sodelavci. Vsi ste vabljeni k udeležbi!

Že zdaj vabim vse tudi na **predavanje o Medjugorju**, ki ga bo imel na drugo junijsko nedeljo (12. junija) po deseti maši za nas znani propagator medjugorskih prikazovanj, **Leo LeGrand**. Z obiskom Medjugorja je popolnoma spremenil svoje življenje. Predaval bo seveda v angleščini. Če nam bo kdo posodil TV, bomo gledali tudi video-film.

+ **Telovo** bomo praznovali na prvo junijsko nedeljo. Procesijo z Najsvetejšim bomo združili z deseto mašo, blagoslov bo na vrhu stopnišča. Posebej vabim narodne noše, ki tako poživijo vsako tako naše slavje.

Večerna maša bo ob zaključku šmarnic (torek 31. maja), na prvi petek v juniju (3. junija) in na petek 10. junija, ko obhajamo praznik Srca Jezusovega.

+ **Birski razred** se zbira redno vsako soboto. Naj omenim, da bomo imeli v Melbournu kanadskega nadškofa dr. A. Ambrožiča na zadnjo nedeljo v juniju (31. jul). Birma bo torej ob tej priliki, natančnejšega sporeda pa za enkrat še nimamo.

Prvoobhajilnega razreda to leto ni, ker ni bilo prijav razen dveh, a eden od teh je obiskoval že lanski pouk. Morda bo drugo leto več kandidatov.

+ Današnji (15. maja) piknik v priredbi Društva sv. Eme je lepo uspel in prinesel 1.118.– izkupička. Članice se zahvaljujejo vsem, ki so kakor koli pomagali. Zlasti ansamblu "Večerni zvon", ki je ponudil brezplačno igranje; dalje družinam Turk, Arnuš in Mlinar za podarjeno meso, družini Rotar pa za podarjeni papir za mize. Enako Srečku Brožiču ter Janezu Žnidaršiču, ki sta pekla meso.

+ **Tale nova imena** so vpisana v naši krstni knjigi: Dne 20. marca sta bila krščena **Michael Jeff** in **Christopher Alexander**, člana družine **Chambers** v Hawthornu. Oče Bruce in mati Angela r. Klander, doma blizu Ljubljane, sta ju pripeljala že nekaj let starejša kot so običajno otroci pri krstu. Oba sta vzela zadevo zelo resno ter sem ju bilo zelo veselo. – Dne 2. aprila, na letošnjo veliko soboto, je pri obredih vigilije krstna voda obllila **Michaela Franka**, prvorojenčka **Franka Prosenika** in Grete r. Debelak, Bundoora. – Dva krsta sta bila 10. aprila: **Nathan David** bo ime sinčku Jože-

fa **Pekola** in Marije r. Coppo, Diamond Creek; sinko Alojza **Tominca** in Diane r. Pinti (Fawknor) pa je dobil ime **Matthew Rudi**. — Danes (nedelja 15. maja) sta prinesla h krstu iz North Box Hilla Bernard Francis **O'Connor** in Sandra r. Koželj prvorojenca **Davida Vincenta**. **Vanessa Josephine** pa je ime deklici, ki sta jo dobila Francis Anthony **Lenarčič** in Doris Marta r. Logar, Glenroy. — Iskrene čestitke vsem družinam!

+ Včasih po cele mesece nismo imeli niti enega pogreba, zadnji čas pa nas smrt kar noče zapustiti. Tokrat moram poročati o treh pokojnih — vse tri smrti so nenadne in nepričakovane.

Dne 19. aprila ponoči je bil nenadoma prepeljan iz svojega doma v Deer Parku v bolnišnico v West Footscray komaj 28-letni istrski rojak **MARIO MUSKOVIC**. Žal ga niso mogli rešiti. Rojen je bil 9. julija 1959, Duhiči, Istra. V Avstralijo je prišel kot mlad fant s starši. Tu ima še dve sestri, oče je že pokojni, mama pa zdaj živi v Istri. Leta 1979 se je Mario v naši cerkvi poročil z Martino, iz naše poznane družine Skok v St. Albansu. Poleg nje zapuša še dve hčerki, štiriletno Melisso in osemmesečno Marijo.

Že pri molitvi rožnega venca ob krsti na predvečer pogreba je bila cerkev polna, enako naslednji dan (četrtak 21. aprila) pri pogrebni maši. Pokopali pa smo Maria na keilorskem pokopališču, kjer so mu delavci keilorske občine, tam je bil zaposlen, napravili špalir.

Dne 26. aprila nas je presenetila žalostna vest iz Wodonge: ponoči med počitkom je nenadoma zadela srčna kap **JOŽETA KROMARJA**. Pokojnik je bil prvi predsednik po ustanovitvi društva "Snežnik" za Albany — Wodongo, delaven za skupnost pa prav do zadnjega. Še v soboto pred smrtjo je pripravljaval dvorano za "Vinsko trgatav". Tudi pri fari Srca Jezusovega je

rad pomagal ter je pri zadnji obnovi cerkve opravil vsa mizarska dela, za kar se mu je domači župnik ob pogrebu posebej zahvalil.

Pokojni Jože je bil rojen 11. marca 1934 v Dolenji vasi pri Ribnici. V Avstralijo je emigriral preko Avstrije leta 1958. Leta 1961 je prišla za njim njegova izbranka Marija Grum, doma iz Malega Lipovca pri Dvoru. Poročila sta se 25. marca istega leta v Wangaratti. Po desetih letih je Kromarjeva družina preselila iz Wangaratte v Wodongo, kjer je še sedaj.

Pogrebna maša v cerkvi Srca Jezusovega v Wodongu na petek 29. aprila je bila slovenska, domači župnik pa je somaševal. Nato smo spremili zemske ostanke na krajevno pokopališče. Po pogrebu smo bili vsi povabljeni v dvorano "Snežnika" na okrepcilo. Poleg žene zapuša Jože še dva sina in eno hčer, vsi so že odrasli.

Na četrtek 5. maja je na svojem domu umrl, zadet od srčne kapi, **MIROSLAV MARUŠIČ**. Družina živi v East Doncastru, farmo špargljev pa je imel pokojni v kraju Koo-Wee—Rup. Že nekaj časa je imel težave s srcem, a vseeno nihče ni pričakoval tako nenadnega odpoklica. Pri njih je bila na obisku ravno pokojnikova sestra Marija por. Hrovatin iz North Sunshine.

Miroslav je bil rojen 18. avgusta 1921 v Tomaju. V Avstralijo je prišel preko italijanskih taborišč. Leta 1965 se je v kapeli Baragovega doma poročil z Marijo Bizjak iz Zaloga pri Postojni. V zakonu sta se jima rodili dve dekleti, Ana (zdaj 22 let) in Silvija (21 let).

Rožni venec smo molili ob krsti v ponedeljek zvečer v naši cerkvi, kjer je bila naslednji dan (10. maja) maša zadušnica, nato pa pogreb na keilorsko pokopališče.

Iskreno sožalje vsem domačim teh naših pokojnih, ki naj počivajo v božjem miru!

Mother Romana Home SLOVENSKI DOM POČITKA

Odbor bodočega
DOMA POČITKA
je pripravil SREČOLOV,
katerega dobitek
bo AVTO.
Srečke po pet dolarjev
so na razpolago.
Poskusite srečo!
Nagrajenec bo izžreban
na nedeljo 3. julija 1988
v dvorani našega središča
v Kew.

CAR RAFFLE

Win a New Toyota Corolla

Hatchback C.S. Manual
1300 Sedan

Value Including
On Road Cost \$14,960

Vehicle Supplied by

TICKETS \$5.00 EACH

10,000 Tickets numbered 00001 to 10,000 to be issued.
Consent No. C4194 of Raffle & Bingo Permits Board given on 6/4/88 for sale of Tickets in Victoria between
3rd May 1988 to 3rd July 1988. Raffle drawn on 3rd July 1988 at St. Cyril & Methodius Church Hall,
19 A Beckett Street, Kew at 1.00 p.m.
Results published in Melbourne "Sun" 5/7/88

IZPOD TRIGLAVA

STO LET mineva letos, odkar je odšel v večnost sv. Janez Bosko, "oče in učitelj mladine". Ta priljubljeni svetnik in ustanovitelj salezijancev je vse svoje življenje posvetil pastoralni mladini. Do danes je nastalo po svetu že nad dvajset ustanov, ki črpajo iz Don Boskovega duha. Med Slovenci je bil ta svetnik znan že v času svojega življenja. Kanonik Luka Jeran in pozneje še zlasti katehet Janez Smrekar sta bila pobudnika prve skupine salezijanskih sotrudnikov, ki je pripravila vse potrebno, da so prišli sinovi svetega Janeza Boska – salezijanci leta 1901 tudi v Slovenijo. Njih prva postojanka je bila Rakovnik pri Ljubljani (zdaj seveda že del Ljubljane), kjer so pozidali veličastno cerkev Marije Pomočnice in velik zavod za fante (ta jim je bil seveda po zadnji vojni odvzet). Leta 1936 so začele v Ljubljani svoje poslanstvo tudi redovne sestre Hčere Marije Pomočnice, a zadnje desetletje se uveljavlja tudi svetna ustanova Don Boskovih prostovoljk.

LETOŠNJO NAGRADO iz Sklada Dušana Černeta v Trstu je žirija soglasno prisodila univerzitetnemu profesorju **Martinu Jevnikarju**. Nagrada je priznanje za življenjsko delo, ki zajema najprej pedagoško skrb za slovenščino med nekaj rodovi slovenskih dijakov na Tržaškem. Ni pa seveda izvzeto obsežno publicistično in znanstveno delo, književna kritika, seznanjanje italijanskega sveta s slovensko književnostjo, slaviistično poslanstvo na univerzah v Padovi in Vidmu ter dolgoletno sodelovanje pri raznih pomembnih pobudah slovenske narodne skupnosti v Italiji. Eden najpomembnejših delovnih uspehov profesorja Jevnikarja je Slovenski primorski biografski leksikon, ki ga ureja že vrsto let, izdaja pa Goriška mohorjeva družba kot del svoje redne vsakoletne knjižne zbirke.

V **SLOVENIJI** je po zadnjih podatkih 80.000 alkoholikov, kar je 4,2 odstotka vseh prebivalcev. Računajo pa, da trpi zaradi alkoholizma kar ena četrtnina slovenskega prebivalstva. Za posledicami alkoholizma umre letno v naši matični domovini okrog 1200 ljudi, za zdravljenje tovrstnih bolezni pa porabijo približno eno desetino denarja, ki je namenjen zdravstvu.

Po drugi strani pa od vinogradništva, vinarstva in gostinstva živi v Sloveniji nad 100.000 ali pet odstotkov prebivalstva. Več kot 90 odstotkov vinogradov je na površinah, kjer druge kulturne rastline sploh ne uspevajo.

SPOROČILA slovenskih škofij navajajo naslednje številke o duhovnikih: ljubljanska nadškofija ima 362 škofijskih duhovnikov, 165 redovnih duhovnikov in 5 stalnih diakonov, Mariborska škofija: 350 škofijskih in 91 redovnih duhovnikov. Med škofijskimi jih je 49 že upokojenih. Koprška škofija pa ima 183 škofijskih duhovnikov (med njimi 21 upokojenih) in 24 redovnih duhovnikov.

CELOTNA posadka ljubljanskih gasilcev šteje 102 moža, v stalni pripravljenosti pa jih je osem. V lanskem letu so službeno nastopili 1347-krat. Vendar poročilo ob tem doda, da je šlo samo 352-krat za požare. Vsi ostali klici so bili na primer reševanje iz avtomobilskih trkov, odpiranje zaprtih vrat in podobno, kar večkrat niti ne spada specifično v področje gasilskega dela.

Torej samo 352 požarov v slovenski prestolici v enem letu. No, saj še ni prehudo število. Marsikatero evropsko mesto je v tem na slabšem.

GRADNJA karavanskega predora bo počasnejša ne le zaradi hujše mokrote kot na avstrijski strani, ampak tudi zaradi pomanjkanja razpoložljivega denarja. In v istem položaju je tudi graditev avtoceste "bratstva in enotnosti". Doslej gre od prodajne cene nafte za ceste in gradnjo predora le 6,8 %, kar je občutno premalo za napredek pri delu. Zato je Slovenski izvršni svet pismeno zahteval od Zveznega izvršnega sveta, naj bi v namen gradnje in popravila cest določil najmanj eno tretjino prodajne cene nafte.

PO URADNIH VIRIH, po katerih je 25. marca letos poročalo ljubljansko "Delo", je šlo decembra 1987 v Jugoslaviji 59 % osebnih dohodkov samo za hrano. V tem je dežela prva v Evropi, saj je pravilni odstotek izdatkov za hrano le 20 % od osebnih dohodkov. Nič čudnega, da je naslov članka o tem v "Delu": Povprečna družina je v SFRJ na beraški palici.

V **MARIBORU** je v marcu predaval dr. Branko Horvat, ki je priznan kot najboljši jugoslovanski ekonomist. Njegova izvajanja so izzvenela v stavku: Odpravite politični monopol in ozdravili boste ekonomijo! Predsednik ZK Milan Kučan, ki sicer kar pаметno primerja Slovenijo z Avstrijo in Italijo. pa Horvatove ideje posmehalno imenuje "borbo za oblast". . .

V **"TELEXU"** smo brali, da so se pred kratkim v Žalcu srečali mladi z namenom, da izpolnijo še en sklep svojega mladinskega kongresa v Krškem. Na njih pobudo naj bi kmalu nastala Zveza kmečke mladine Slovenije, ki naj bi sestavila narodni program obnove in razvoja kmetijstva. V pripravi je manifest Zveze

kmečke mladine Slovenije. (V jeziku tovarišev bi se reklo: gre za to, da se nekoliko povrne ugled drugemu simbolu z rdeče zastave – srpu. Saj je bil desetletja po vojni hudo zapostavljen v senci kladiva . . .)

STEKLINA v zadnjem času najbolj ogroža devet slovenskih občin: Škofjo Loko, Logatec, Vrhniko, Idrijo, Šiško, Kamnik, Domžale, Radlje ob Dravi in pa Mursko Soboto. Ugotovili so, da je najpogostejše med živalmi okužena lisica. V lanskem letu so v teku devetih mesecev ujeli in pregledali 456 lisic in od teh so jih našli kar 180 s steklino. Oblasti so zato v teh devetih občinah naredile kampanjo za boljše poznanje bolezni, pa tudi živali, ki bolezen prenašajo in pa različnih načinov preventivnega zdravljenja. Steklina je nevarna bolezen tudi za ljudi, prenaša pa se z ugrizom.

SLOVENSKA MLADINA, zlasti akademska, je vse bolj nemirna in glasna. Kjer se da, se upira diriganju partije, ki je vsa leta po vojni edina imela vso besedo nad vsem javnim dogajanjem. Letos so na Filozofski fakulteti ljubljanske univerze akademiki sklenili, da enostavno ukinejo uradno Zvezo socialistične mladine Slovenije ter ustanovijo novo, ki naj bi bila neodvisna in neuradna organizacija, v kateri bi imeli vso besedo člani sami. Ime naj bi ji bil Študentski parlament. Takšno ime so ji dali prav zato, ker želijo, da bi prenehali z dosedanjim od partije nadzorovanim zbiranjem mladine. Radi bi se povrnili v čase, ko se je akademska mladina svobodno združevala v svoja društva in svobodno volila svoje vodstvo.

Poročilo pravi, da je odpor akademske mladine naperjen tudi zoper nekatere predmete, ki so obvezni, a se ji zdijo navadna izguba časa. Taka predmeta sta ljudska obramba in pa družbena samozaščita.

TRIBUNA je prinesla tudi tole pismo prizadetega: ". . . Lani v jeseni sem se vozil v vlaku preko Hrvaške v Beograd. V kupeju sem govoril slovensko. Sopotnica iz BiH je glasno zahtevala, naj govorim jugoslovanski jezik, ker je tu Jugoslavija, ali pa naj zapustim kupe. Sopotniki pa te njene 'zahteve' niso podprli. . ."

Takih in podobnih primerov je zadnje čase vedno več. Komentarja ne potrebujejo, dajo pa nam misliti, kakšno bodočnost lahko pričakujemo kot narod . . .

LEP DOKAZ, zakaj mora v Jugoslaviji Slovenija podpirati jug, je prinesel 24. marca TELEX:

54000 brisač, 6000 kozarcev, 5000 žlic, nožev in vilic, 4000 skodelic za črno kavo, več kot 2000 krožnikov, 4000 servietov iz damasta, 14000 prtov, 400 blazin, 165 kopalnih plaščev, razni lonci, kozice, vaze, pepelniki . . . vse te "drobnarije" so bile v najkrajšem času pokradene iz novega Inštituta za fizikalno medicino in rehabilitacijo Dr. Simo Milošević v Igalu

(Črna gora). Potem pa še trije dvosedi, dva usnjena fotelja, osem kovinskih polic, pet omar z vitrinami, dva barvna televizorja, trije sesalniki za prah, 46 polfoteljev . . . Izginilo je tudi vozilo za prevoz bolnikov. – Novinarji "Borbe" so o kraji "drobnarij" govorili z najodgovornejšimi ljudmi v Inštitutu in zapisali, da ti niso učinkovali nanje kot ljudje, ki bi jih zaradi izgubljenega inventarja kaj posebej skrbelo.

90-LETNICO Zveze čebelariskih društev Slovenije so proslavljali v domovini. Zvezo sestavlja danes 213 društev – družin s skoraj 8.500 člani, v njih posesti pa je 136.000 panjev. Iz vsakega panja povprečno pridelajo 15 kilogramov medu letno. Lani so s kakovostnim medom in čebeljimi izdelki iztržili 2, 2 milijona dolarjev. – In vendar je moral na proslavi visokega jubileja predsednik Andrej Petelin v svojem govoru povedati, da se čebelarji čutijo zapostavljeni, ker njih dejavnost ni vključena v srednje in dolgoročne kmetijske razvojne načrte.

UMRL JE v Ljubljani v začetku marca Fran Milčinski - Ježek, ki je veljal za enega največjih slovenskih humoristov. Bil je sin pokojnega mladinskega pisatelja Frana Milčinskega. Deloval je na ljubljanskem radiu od leta 1936, kjer je za otroke priredil vrsto iger. Pisal je tudi humoreske za starejše ter bičal človeške napake. Med ljudmi je žel veliko odobravanja in pohvale.

SLOVENSKI JAMARJI si kar ne dajo miru. Viktor Saksida, starosta sežanskih jamarjev, ki je pregledal že veliko večino kraških jam, je arheologe vodil v Bežta-zovco jamo na Ostrem vrhu. V njej so našli dele človeške lobanje, ogromno živalsko čeljust in ornamentirane lončene posode. Zanimive najdbe so uvrstili v bronasto dobo.

SADNA DREVESCA – cepljene s l i v e,
odlične slovenske in nemške vrste,
prodajamo po pet dolarjev komad.
Naročila pošljite na naslov: Jože L a c k n e r,
24 Clark Street, Wangaratta, Vic. 3677,
telefonsko pa jih lahko naročite tudi
po Ivanu Mejaču v Melbourne: (3)435 0127

Melbournskim rojakom je na uslugo
ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT
18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159
Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

ŽENA V SVETEM PISMU

MATERINSTVO
KOT BOŽJI DAR

Božja beseda

POTEM je rekel Bog Abrahamu:

“Svoje žene Saraje imenuj več Saraja, ampak Sara bodi njeno ime; blagoslovil jo bom in izšli bodo iz nje narodi, kralji narodov bodo izšli iz nje.”

Tedaj je Abraham prijel na svoje obličje in se zasmejal in dejal v svojem srcu:

“Ali se bo sto let staro rodil otrok in bo li devetdeset let stara Sara rodila?” . . .

Bog je odgovoril:

“Ne, tvoja žena Sara bo rodila sina: Imenuj ga Izaka! Sklenil bom svojo zavezo z njim kot večno zavezo za njegov zarod za njim.”

1 Mz 17, 15 – 17. 19

Ta iskrica je rasla in naju radovala. Obenem je v nama rasla neučakanost, skupaj s hvaležnostjo do Boga in do vseh tistih, ki so za naju in najinega otroka molili z globoko vero . . . V kratkem času naju je Bog obdaril z dvema otrokoma. Najina radost je rasla skupaj z njima. Vsaka njuna izgovorjena beseda, vsak njun nepomemben gib, vsak korak nama je poplačal trpljenje in bolečine preteklih let. Obenem naju je spomnil na Božjo mogočnost in Njegovo neizmerno ljubezen do nas.”

+ + +

Bog svoje stvariteljske vloge ni odigral v “šestih dneh”, ampak s svojo stvariteljsko močjo spremlja človeštvo vse do danes. Vsakemu človeku posebej želi dati več kot golo preživetje. To lahko odkrijemo tudi v Svetem pismu. Abrahamova pot v neznanu in vsa poznejša zgodovina izvoljenega ljudstva, zlasti izhod iz Egipta, je prepletena s stalno Božjo navzočnostjo in Njegovim delovanjem. Za vse, ki sledijo Abrahamu v veri, ni nič zgolj naravna danost, ampak je vse Božji dar.

Vsi sadovi zemlje, kakor tudi sad človeškega telesa, so znamenje Božje naklonjenosti do človeka. Bog je tisti, ki daje rodovitnost. Ta resnica je izražena že ob rojstvu prvega otroka. “Dobila sem človeka po Gospodu” (1 Mz 4, 1). Eva hoče reči, da je dala življenje otroku z Božjo pomočjo.

V odrešenjski zgodovini želi Bog od časa do časa

pokazati, da je začetek vsakega življenja res Njegov dar. Žene, ki so med ljudmi veljale za od Boga zavržene, za nerodovitne, postanejo matere.

S prvim takim čudežnim rojstvom se srečamo že pri Abrahamu. Ker sledi Božjemu klicu, mu Bog obljubi številan zarod. Njegova žena Sara pa ni mogla imeti otroka. Abraham kljub vsemu zaupa v Božjo obljubo in nazadnje je uslišan: “Blagoslovil jo bom in ti dal sina tudi od nje!” (1 Mz 17, 16).

Abrahamov sin Izak se znajde v podobni stiski. Ker je bila njegova žena Rebeka nerodovitna, je molil za njo h Gospodu. Gospod ga je uslišal in Rebeka je spočela, pravi svetopisemski pisatelj.

Pri oznanjenju takih čudežnih rojstev večkrat nastopi Gospodov angel. V Knjigi sodnikov beremo: “Bil pa je neki mož iz Sarae iz Danovega rodu . . . Njegova žena je bila nerodovitna in ni rodila. Prikazal pa se je ženi angel Gospodov in ji rekel: ‘Glej, nerodovitna si in nisi rodila. Pa boš spočela in rodila sina . . .’” (Sod 13, 2 – 5a).

Temu dogodku je precej podobna napoved rojstva Janeza Krstnika, o katerem beremo na začetku Lukovega evangelija. V tem primeru se angel – ime mu je Gabrijel – prikaže priletnemu duhovniku Zahariju. Njegova žena Elizabeta je bila prav tako nerodovitna in že prestara, da bi imela otroke . . .

Kaj nam hoče Bog povedati z vsemi temi primeri, ki jih omenja Sveto pismo? Ali ne to, da otroci niso samo sad ljubezni med možem in ženo, ampak tudi

sad Božjega blagoslova?

Vsa starozavezna čudežna rojstva imajo še drug pomen. Človeštvo počasi pripravljajo na tisto materinstvo, po katerem se nam Bog sam približa kot človek.

Že Sarin primer nam na nek način nakazuje Marijino čudežno materinstvo, ali pa nas vsaj nanj pripravlja. Sara ni mogla imeti otroka, ker je bila nerodovitna in že precej v letih. Marija pa ni mogla imeti otroka, ker je sklenila ostati devica, samska. Na eni strani imamo Abrahamovo vprašanje: “Ali se bo staroletnemu rodil otrok in bo devetdeset let stara Sara rodila?”, in v drugem primeru Marijino: “Kako se bo to zgodilo, ko ne živim z možem?” Oba, Abraham in Marija, z vero sprejemata Božje sporočilo in v obeh primerih gre za delovanje Božje milosti. Nerodovitna Sara rodi otroka, ker je Abraham “našel milost” v Gospodovih očeh. In tudi Mariji pove angel, da je “našla milost pri Bogu”. Če na tak način razmišljamo o Jezusovem rojstvu, nam skrivnost Marijinega materinstva postane bližja, še vedno pa je seveda skrivnost.

Z Marijinim materinstvom smo prejeli največji dar. Njen otrok doda našemu življenju od svojega, da bi mi večno živeli. Tako vzvišeno vlogo je odigrala le ena od mater, a zaradi tega na druge matere ne smemo kar pozabiti.

Božja beseda nagovarja ljudi vseh časov. Samo danes ne znamo več poslušati. Kdo še sliši, da je vsak spočeti otrok dragoceno božje darilo? Kdo zna biti hvaležen za tak dar? Kako dar življenja sprejeti? O teh vprašanjih bi morali razmišljati starši, matere in očetje. Pa tudi zdravniki in znanstveniki in sleherni človek, saj so vsa naša življenja Njegov dar.

Vsako materinstvo je torej tudi Božji dar, in ravno zato nas vsaka iskrena povezanost z materjo, ki nam je dala življenje, poveže z Bogom, saj smo Njegov dar.

Sprejmimo ta čudoviti dar vsak dan znova!

P. TONE

Sv. RAFAEL

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N.S.W., 2160)
Tel.: (02) 637 7147

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Tel.: (02) 682 5478

NAŠI BIRMANCI se pridno pripravljajo na prejem svete birme, ki bo pri nas v nedeljo 24. julija. Na materinski dan, v nedeljo 8. maja, so se pri nedeljski maši predstavili našemu oltarnemu občestvu in se vsem priporočili v molitev, da bi jim bil zakrament potrjenja resnična opora pri njih krščanskem življenju v bodočnosti. Birmance pripravljata katehistinji Milka Stanič in Emilija Rutar. Prvoobhajance pa pripravlja za njihov veliki dan katehistinja Klara Brear. Tudi te priporočamo v molitev vsem našim rojakom.

PRAZNIK REŠNJEGA TELESA bomo praznovali na prvo junijsko nedeljo (5. junija) s slovesno sveto mašo, ki bo zaključena z blagoslovom z Najsvetejšim.

FIGTREE ima šmarnično pobožnost vsako sredo v maju skupaj z večerno mašo ob sedmih. Redne nedeljske maše pa so tam na drugo in četrto nedeljo v mesecu (torej na binkoštno nedeljo 22. maja). Za praznik Sv. Rešnjega Telesa (5. junija) pa bo izredna služba božja, prav tako ob petih popoldne.

NEWCASTLE ima slovensko mašo v nedeljo 29. maja ob šestih zvečer v Hamiltonu. Pred mašo je prilika za sveto spoved. Ker je mesec maj, bomo imeli tudi šmarnično pobožnost. Po maši bo naša običajna čajanka v dvorani.

CANBERRA ima slovensko službo božjo v nedeljo 19. junija in nato spet 17. julija, obakrat ob 10.30 dopoldne. Kraj je isti: St. Bede's, vogal Hicks in Nuyts Sts., Red Hill. Pred mašo bo prilika za zakrament sprave. Pridite pravočasno, da lahko začnemo mašo ob uri.

WAGGA-WAGGA pride na vrsto za mašo v nedeljo 19. julija ob šestih zvečer. Je pri sestrah na Mt. Erin. Gotovo pridite vsi!

SURFERS PARADISE ima slovensko službo božjo v soboto 4. julija ob 7.30 zvečer. Kraj: cerkev sv. Vincencija, Hamilton Ave.

CORNUBIA – Mašo bomo imeli v dvorani na slovenskem gričku ob enajstih dopoldne, na prvo junijsko nedeljo (na Telovo). Sledil bo piknik, kakor ga priredi društvo vedno na prvo in tretjo nedeljo v mesecu.

BRISBANE pride za slovensko mašo na vrsto na isto nedeljo kot Cornubia – 5. junija – in sicer ob 6.30 zvečer. Pred mašo prilika za zakrament sprave. Tokrat bo vodil bogoslužje frančiškanski provincial p. Miha Vovk, ki se bo v tem času mudil med nami. Z njim prideta v Queensland tudi p. Ciril in p. Tone.

MARIJANSKA AKADEMIJA v proslavitev Marijinega leta bo v naši dvorani v soboto 28. maja. P. Ciril, ki ima organizacijo na skrbi, nam obeta kar pester spored. Ta dan bo naša sobotna vigilna maša izjemoma že ob 5.30 popoldne.

LIKOVNA RAZSTAVA – pravtako v proslavo Marijinega leta – bo v naši dvorani odprta v nedeljo 14. avgusta po sveti maši. Za ogled razstave bo prilika ves naslednji teden do nedelje. K sodelovanju so vabljeni umetniki raznih narodnosti in veroizpovedi, da je le razstavljeno delo verske vsebine. Prijave sprejema p. Ciril do 15. julija.

MLADINSKI KONCERT v priredbi verskih središč bo letos že štirinajsti po vrsti. Letos je zopet naša skrb, saj bo v Wollongongu (dvorana R. S. L. Woonona Bulli, 455 Princes Highway, Woonona), N. S. W. Prosimo skupine in posameznike, da pohitite s prijavi in še bolj tudi s pripravo svojega nastopa. Lani smo morali dve skupini in nekaj posameznikov odkloniti, ker so se prepozno prijavi in je bil spored koncerta že pripravljen. Da se to ne ponovi, se prijavite najkasneje do konca avgusta pri nas ali ostalih dveh središčih, v Melbourne in Adelaidi.

ROMANJE V EARLWOOD smo morali odpovedati, ker so bili vse do sobote na predvečer našega romanja hudi nalivi in marsikje po Sydneyu tudi poplave. Namesto tega pa smo vse rojake povabili k majski pobožnosti v sydneysko stolnico na soboto 7. maja. Tam je bila lepa Marijanska pobožnost ter sveta maša. Bogoslužje je vodil nadškof Edward Clancy.

V oktobru ne bo romanja v Earlwood, ker je en dan prej mladinski koncert, naslednji dan (nedelja 2. oktobra) pa skupna mladinska maša v Wollongongu. Pri tej maši po koncertu vsako leto sodelujejo mladinske in pevske skupine iz raznih delov Avstralije.

STOJNICO bomo imeli v Merrylandsu spet v četrtek 21. julija. Zopet se priporočamo za pecivo, cvetje in razne primerne predmete za prodajo. Oblek pa imamo še vedno dovolj v zalogi.

OBISK REDOVNEGA PREDSTOJNIKA – V sredo 25. maja bo prispel v Avstralijo na obisk svojih petih redovnih sobratov frančiškanski provincial iz Ljubljane.

p. Miha dr. Vovk OFM. Mnogi ga že poznate, saj je bil med nami leta 1985 skupno s škofom Kvasom. Očitno mu je bilo med nami všeč, da se tako hitro vrača – mi pa mu izrekamo dobrodošlico z željo, da bi se med nami spet dobro počutil.

P. provincial bo obiskal vse sobrate in sestre po naših postojankah. Pri nas bo navzoč tudi na naši Marijanski akademiji, ki jo bomo imeli v dvorani sydneyškega verskega središča sv. Rafaela v Merrylandsu na soboto 28. maja. Naslednji dan, v nedeljo 29. maja, pa bo p. provincial blagoslovil naš novi sestrski samostan v prvem nadstropju za dvorano. Ob prihodu sestre Francke Žížek sta se obe sestri že preselili iz stare hiše ob cerkvi. K blagoslovu ste vsi vabljeni: samostan bo to nedeljo odprt na ogled – "open house" pravijo Avstralci – vsem rojakom, saj se imamo zanj zahvaliti njim in zlasti našim pridnim obrtnikom.

P. provincial bo vodil tudi nekajdnevno duhovno obnovo za nas tukajšnje sobrate, kakor bo imel tudi duhovne vaje za sestre.

ZAKLJUČEK šmarničnih pobožnosti bo v Merrylandsu v nedeljo 29. maja. Po maši bomo imeli pete litanije Matere božje in blagoslov z Najsvetejšim. Slovesnost bo vodil naš gost p. provincial.

POROKE – Stephen Kolenko, Lakemba, N.S.W., sin Štefana in Ane r. Marič, in **Leoni Peterson**, hčerka Bevana in Patricije. Priči sta bila Tony Ventura in Karen Rowan. – Cerkev sv. Terezije, Gadstown, med poročno mašo 6. februarja 1988.

Brigitte Gherm, Badgery Creek, N. S. W., hčerka Ivana in Marije r. Smodej, in **Charles Ludovic Trouvé**, St. Clair, N. S. W. Priči sta bila Ivan Gherm in Shirley Lara Trouvé. – Merrylands, 23. aprila 1988.

Maryann Robar, Orchard Hills, N. S. W., hčerka Maksa in Jožice r. Klobasa, in **Paul John Thomas**, Emu Plains, N. S. W., sin Roberta in June Mary Keen. Priči sta bila Gail Twrdy in Ken Gunderson. – Merrylands, med poročno mašo 30. aprila 1988.

Mark Howard Bratuša, Smithfield, N. S. W., sin Franca in pok. Dorothy Jean r. Bourke, in **Gihane Hanna**, Merrylands, N. S. W., hčerka Maher Sadek Hanna in Marguerite Botros Zamrini. Priči sta bila Mark Flockton Foster in Nadine Hanna. – Merrylands, med poročno mašo 7. maja 1988.

Vsem novim poročnim parom iskrene čestitke. Naj jih spremlja božji blagoslov po življenjski poti!

POKOJNI so tokrat trije. – V ponedeljek 18. aprila 1988 je v Auburnu umrl **SILVANO BRENČIČ**. Rojen je bil v Blatni vasi v Istri dne 1. marca 1951. V Avstralijo je prišel leta 1975. Tu ni imel nobenih sorodnikov in tudi ni bil poročen. Prijatelji so poskrbeli za njegov pogreb ter plačali zanj in po njih želji

je bil pokopan na slovenskem pokopališču. Na predvečer pogreba so bile zanj opravljene molitve v pogrebem zavodu T. J. Andrews v Auburnu. Pogrebne molitve ob odprtem grobu pa smo opravili v sredo 27. aprila. Maša zadušnica je bila v Figtree na osmi dan po pogrebu, v sredo 4. maja.

En teden kasneje, v ponedeljek 25. aprila, pa je v bolnišnici in Sutherlandu umrl **FRANC ARČON**. Po rodu je bil iz Renč, kjer je bil rojen 10. januarja 1922. Poročil se je 11. novembra 1945 v Gorici s Carmelino Muccio. V Avstralijo sta prišla septembra 1949 na švedski ladji "Scaugun". Poleg žene zapušča tudi sina Darija, hčerko Tanyo por. Antonac in hčerko Lucijo. Kljub temu, da je žena italijanskega rodu, je bil pokojnik zelo povezan s slovenskimi rojaki, imel veliko prijateljev in znancev ter jim je tudi rad pomagal. Pokopan je bil na Woronora pokopališču, kjer je pogrebne obrede opravil italijanski duhovnik.

V nedeljo 1. maja 1988 ob pol dveh zjutraj je končala svojo zemsko pot **GINA PRINČIČ** r. Pinna, v starosti 66 let. Dne 15. septembra 1947 se je na Siciliji poročila z Marjanom Prinčičem, ki je po rodu z Goriških Brd. Poleg njega zapušča sina Jadrana, ki je že poročen in živi v Macquarie Fields, dočim sin Franko še živi na domu staršev v Concord-u, N. S. W. Več podatkov pa žal nimam pri roki.

Vsem sorodnikom pokojnih iskreno sožalje. Naj jim dobri Bog nadomesti izgubo dragih z darovi svoje ljubezni!

P. VALERIJAN

Marijina cerkev s frančiškanskim samostanom na Kostanjevici pri Novi Gorici

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$50.— Franc in Marija Hribar (v spomin dr. I. Mikuli); \$43.— Slavko Tomšič; \$23.— A. G., Franc Bračko; \$20.— druž. Franc Plohl (namesto cvetja na grob dr. I. Mikula), N. N. (namesto cvetja na grob dr. I. Mikula); \$17.— Gracijan Pirc; \$15.— Jože Barbiš; \$13.— Jože Zupančič, Jože Kučko, Milena Baetz, N. N., Anton Špiclin, Terezija Cressi, Draga Vadnjal, Marija Slokar, Mira Pintar, Zora Kirn, Silvo Tomšič, Alojz Seljak, Vida Valenčič; \$12.— Ivanka Kleva, Gina Terezija Gesmundo; \$11.— Maks Skurnik; \$10.— Kocjan Kobal, Ivan Kampuš; \$9.— Valentina Papagna; \$8.— Karolina Čargo, Gabriel Čefarin, Alojz Žagar, Alojz Mihič, Olga Meziniec; \$7.— Alojzija Cvetko, Janez Erpič, Marija Kogovšek, Albina Dekleva, Danica Petrič; \$6.— Marta Krenoš; \$5.— Daniela Slavez, Valerija Sedmak, Terezija Cernjak, Vincenc Bogolin; \$4.— Leopold Dejak; \$3.— Ivan Golob, Ana Čarman, Jože Kavaš, Ivan Bratina, Anamarija Mršnik, B. A. Luksetič, Ana Kakša, Stanislav Vadnjal, Marija Magdalenič, Isabella Bukarica, Leopold Matelič, Franc Obid, Vinco Jager; \$2.— Ivan in Marija Majcen, Otto Tomaž, Jože Vogrinčič; \$1.— Zinka Černe.

MATERI TEREZIJI
ZANJENE LAČNE SIROTE:

\$100.— Franc Rolih; \$60.— N. N. (SA); \$50.— Berta Žele, druž. Jože Krušec; \$20.— N. N., Draga Vadnjal, druž. Osolnik (v spomin dr. I. Mikuli); \$10.— Marija Magdalenič, Marta Falež (v spomin dr. I. Mikuli), Marija Cenčič.

NAŠIM POSINOVLJENIM
AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$100.— N. N. (SA), Alojz Žagar (z željo, da bi misijonarji opravili po možnosti nekaj maš za njegove namene in njegove pokojne); \$50.— Berta Žele (za lačne); \$25.— Zveza Slovenske Akcije (v spomin dr. I.

Premakljivi svečnik

16.

PRIŠLA je nedelja. Doslej ves teden ni bilo nikogar k maši, samo Barica je bila tik pri oltarju in odgovarjala, brala berilo in stregla, kolikor je mogla.

Ker ni prišel nihče zvonit, je zvonil župnik sam. Tudi v nedeljo. Ljudje so se že zgodaj pred prvo mašo zgrinjali od vseh strani in so cerkev kmalu napolnili. Ko je Zdravko pristopil k oltarju, mu je bilo tesno pri srcu, saj je vedel, da je od prvega nastopa veliko odvisno; če ga zdaj kaj polomi, ne bo mogel dolge tedne popraviti.

Trudil se je, da bi bil naraven, vendar se mu je to le s težavo posrečilo, zlasti ko je opazil, kako radovedno ga opazujejo in niti na obrazih starih ženic ni bilo nobene poteze pobožne zbranosti, temveč samo velika pričakujoča radovednost.

"Bratje in sestre! Prvič sem med vami in vas najprej vse lepo pozdravljam z lepim krščanskim pozdravom: Hvaljen Jezus! Da, zahvaljen naj bo Jezus, da bo v tej cerkvi zopet vsak dan sveta maša, da se boste lahko nedeljo za nedeljo zbirali k najsvetejši daritvi in prejeli sveto Rešnje telo.

Zdaj se še ne poznamo med seboj in morda imamo v srcu te ali one predsodke, toda skupno življenje in skupna skrb za cerkev, za lepoto bogoslužja, skupno prenašanje težav in trpljenja pa tudi veselja nas bo polagoma zblížalo in si bomo zares postali bratje in sestre med seboj, kakor vas tolikokrat imenujemo med sveto mašo!"

Počasi počasi se je nekaj tajalo in proti koncu kratke Zdravkove pridige so se vratovi nekoliko zmehčali, da je marsikatera glava prikimala njegovim besedam.

Zdravko je kmalu po svojem prihodu obiskal vse vernike v zabreški župniji. Začel je pri najbližjem sosedu, spregovoril nekaj prijaznih besed, ljudi lepo povabil k nedeljski maši in šel dalje. Ljudje niso kazali ne veselja ne jeze, bili so ravnodušni, neprizadeti in prav to je Zdravka motilo. Ni vedel, kako naj jim pride do živega, kako naj jih razgiblje, da bodo povedali, kar mislijo, sicer bo vsako zblížanje nemogoče.

Naslednjo nedeljo je med oznanilom ljudi povabil:

"Sam ne morem voditi župnije. Sem premalo izkušen in tudi še premalo časa med vami, da bi mogel vedeti za vaše želje in vaše načrte, zato je treba tudi pri nas ustanoviti župnijski svet. Najprej prosim, predlagajte nekaj moških in žensk, o katerih mislite, da bi radi pomagali pri vodstvu župnije. Predlagate lahko tako, da pridete k meni in poveste, koga želite, da bi bil izvoljen v župnijski svet, ali pa napišete

na listič papirja ime in bivališče predlaganega in vržete listek v cerkvi v nabiralnik. Ko bomo zbrali predloge, boste izmed predlaganih izvolili sedem moških in sedem žensk.”

Župnik je čakal dva tedna, toda nihče ni prišel predlagat ne ustno, prav tako ni bilo nobenega listka v nabiralniku. Zdravko je moral od hiše do hiše in zbirati mnenja in predloge in na ta način je zbral nekaj imen, toda samo moških. Da bi tudi ženske bile v svetu, nihče ni hotel niti slišati. Zdravko se je obrnil naravnost na ženske, naj same izmed sebe izberejo nekaj kandidatki in na ta način je bila lista predlogov sestavljena.

Potem je oznanil, da dobi vsaka družina list z imeni predlaganih. Doma naj predlog dobro pregledajo in obkrožijo sedem moških in sedem žensk, ki so na listi.

Nazaj je dobil komaj polovico listov, toda podlaga za župnijski svet je bila tu in za prihodnjo nedeljo popoldne je Zdravko sklical prvo sejo. Seja je bila v mrtvi napetosti, nihče ni nič vprašal, nihče nič predlagal. Zdravko jim je govoril o medsebojnih odnosih, o sproščenosti, da lahko vsak pove vse, kar misli, o odkritosti in medsebojnem zaupanju. Člani so poslušali njegove besede kot pridigo in nikomur niti na pamet ni prišlo, da bi povedal svoje mnenje. Zdravko je videl, da ledu ni prebil in da je pred njim še veliko dela, preden bo ta svet štirinajstih članov zares ena duša in ena misel, z različicami seveda, toda v osnovi vendar enega duha.

17.

NEKO soboto proti večeru je Barica opazila, kako se zbirajo ljudje pri cerkvi in kako o nečem burno razpravljajo.

“Poglej, Zdravko, koliko ljudi se je zbralo. Saj nisi oznanil večerne maše? Ali bo kakšna slovesnost?”

“Nič ne vem o tem. Gotovo se ne zbirajo zaradi cerkvene stvari ali zaradi bogoslužja.”

“Pa je vendar čudno, da se zbirajo prav tukaj.”

Ni bilo veliko moških, več je bilo otrok, ki so jih starši poslali, ker sami niso hoteli priti, naj opazujejo in poročajo, kaj se bo zgodilo. Najživahnejše so bile ženske, ki so bile v večini in so se neprestano ozirale proti župnišču.

Ko se je sonce spustilo za griče, se je množica počasi premaknila od cerkve proti župnišču. Nihče ni povedal, kaj hočejo, pred vrati pa so obstali in čakali. Župnik jim je šel naproti:

“Dober večer, ljudje! Ste prišli k meni?”

Tedaj je stopil naprej visok vitek moški, nič ni pozdravil ali odzdravil, ampak je samozavestno začel:

“K vam in ne k vam. Prišli smo, da napravimo red, ker ga vi ne morete ali bolj verjetno nočete.”

“Morate pa že natančneje povedati, kaj mislite in kakšen red hočete narediti. Glede česa?”

“Mislili smo, da ste zato ustanovili župnijski svet, da bo njegova prva naloga, narediti v župniji in predvsem v župnišču red. Vi pa ste članom sveta govorili o vsem drugem, o medsebojnem razumevanju in ne vem,

Mikuli); \$20.—N.N.(za lačne), druž. Kužnik (namesto cvetja dr. I. Mikuli), N.N.(Melb.), druž. Stariha (misijonarju p. Mihū Drevenšku namesto cvetja na grob dr. I. Mikuli); \$15.— Franc Škornik (v spomin dr. I. Mikuli); \$10.— Veronika Seljak (p. Mihū); \$5.— Leopold Matelič (za lačne).

V POMOČ DOMAČI CERKVI:

\$15.— Jožica Jurin; \$14.— Evgen in Magda Benc (za cerkev sv. Janeza Krstnika v Tatrah); \$10.— N. N. k stroškom za popravilo ceste na Svetο Goro.

VSEM DOBROTNIKOM NAJ BOG STOTERO POVRNE!

Jaz pa grem na zeleno trav'co,
trgat rož'ce za mojo mam'co,
trgat rož'ce za mojo mam'co,
same bele marjetice . . .

MATI DELAVCEV

Ti, ki si bila mati Delavca,
bodi danes mati vseh delavcev!
Vseh teh, ki se s težkim srcem
odpravljajo vsak dan na delo,
ki se vračajo z dela
uničeni in izpiti od utrujenosti.
Vseh, ki na lastno delo
gledajo poniževalno,
kot na nekaj manjvrednega;
tistih, ki svojo nalogo
opravljajo brez veselja,
kot nekaj trpkega in grankega;
tistih, ki se preveč trudijo
in si uničujejo zdravje,
da bi mogli preživeti
svojo številno družino
in ustreči našim potrebam
in našim muham.
Vseh tistih,
ki mislijo, da so zapuščeni,
tistih, katerih obup
meji že na upornost.
Predvsem pa tistih,
ki so izgubili izpred oči Kristusa
in tako njihovo življenje
nima več pravega smisla.
Vsem vrni veselje,
da sodelujejo pri božjem delu;
vrni jim radost dela,
ki ga bodo — kot ga duhovniki —
darovali Stvarniku na oltarju!
In pokaži jim,
da je tudi Bog — Tvoj Sin
delal kakor oni,
da bodo tako spet ponosni
na svoje ime: d e l a v c e !

o čem vse, niste se pa niti z besedo dotaknili tega, kar se tu dogaja.”

“Kaj pa se dogaja?”

“To vi bolje veste kot mi. Mi vemo samo to, da to ni v redu.”

“Če ste vsi, ki ste tukaj zbrani, prišli z istim namenom, mi naj vendar nekdo izmed vas razloži, za kaj gre! Kaj pravzaprav hočete?”

“Saj vam je Janez dovolj jasno povedal, kaj se sprenevedate!”

“Pa mu jaz povem,” je nekdo zakričal z jezo v glas. “Ni prav, da imate to žensko v župnišču.”

“Tako je. Mi smo pripravljene preživljati duhovnika, ne pa nekih žensk in še njihovih otrok.”

“Zahtevamo, da ženska odide iz župnišča.”

“Vi bi jo morali takoj spoditi ali pa je ne sem poslati,” se je začel nekdo spozabljeni, “to je sramota.”

Preteče besede so padale od vseh strani kakor ostro kamenje.

Zdravko je stal bled med njimi in najprej sploh ni vedel, kaj naj odgovori in kako naj se brani.

“Najprej vas prosim, da ne kričite. Če se hočemo pametno pogovoriti, se moramo pogovarjati mirno, brez groženj in brez sramotilnih besed. Vi dobro veste, ker sem to že tu in tam povedal, da Rozike nikoli prej nisem videl, ampak sem se prvič z njo srečal šele tukaj. Toda to je stvar vašega zaupanja, če mi verjamete ali ne. Če nočete verjeti, ni sile ne dokaza, s katerim bi vas mogel o tem prepričati, kajti kljub dokazom vi lahko sumničite še dalje. To je eno. Drugo pa: bil sem na občini, ki je dala vselitveno dovoljenje in tam so rekli, da je vselitev zakonita, ker je bilo župnišče takrat prazno, da pa je stvar samo začasna.”

“Začasnega je bilo dovolj. Zdaj naj si išče mesto drugod.”

“Da, zato smo se zbrali, da jo spravimo ven.”

“V župnišču stanuje, pa niti v cerkev ne gre.”

“Pri dveh otrocih gotovo ne bo ostala. Kmalu bo samo zanjo župnišče premajhno.”

“Ljudje, ne bodite krivični. Ne poznate je, ničesar ne veste o njej, pa jo samo obsojate.”

“Mi vemo samo to, da v župnišče ne spada. To bi tudi vi morali vedeti.”

Tedaj je prišla iz hiše Rozika, dala roke v bok in zaničljivo pogledala po ljudeh.

“Ni me treba braniti, gospod župnik, Vas se to sploh ne tiče. Bom že sama opravila z vsemi, pa če jih je še tako veliko. Ne bojim se vas, ker je zakon na moji strani. Ne samo človeški zakon, ampak tudi božji, če tak obstaja in menda za vas obstaja, saj hodite v cerkev. Na vaši strani pa je jeza, sovraštvo. Zdaj pa sodite, kje je pravica.”

/Nadaljevanje prihodnjič/

Kljub otroški nehvaležnosti je materina ljubezen izmed vseh najstanovitnejša ljubezen na svetu. Vse zemske ljubezni izginejo, izpuhtijo sčasoma — samo materina ljubezen je neupogljiva in nepremagljiva. — Pavlina Pajkova

NAJ NAROD ODLOČA!

O TEM je bilo že večkrat pisano in govorjeno, pa je vseeno prav, da stvar ponovno premislimo. Recimo, ali bi politična emigracija mogla ohranjati svoj značaj, če ne bi gojila med seboj politične dejavnosti? Odgovor je jasen. Seveda je res, da delajo to lahko tudi posamezniki in ne le stranke. Vendar, ali ni naravno, da se podobno misleči rojaki shajajo in razpravljajo o slovenski sedanjosti in prihodnosti? Ali ni celo njihova dolžnost, da svoje poglede poglobljajo, pa pri tem seznanjajo svet in rojake s slovensko problematiko?

Celo mednarodni demokratiški organizmi upoštevajo in sprejemajo v svojo sredo navadno prej politične organizacije z jasno usmerjenostjo, kakor še tako delavne poedince. Pri tem pa so v večini primerov prav poedinci tisti, ki jim ti organizmi lahko nudijo največjo oporo, kadar so v nevarnosti njih temeljne pravice.

Če v emigraciji ne bi bilo demokratičnih političnih strank, bi jih bilo treba ustanoviti, kajti nasproti organiziranosti komunističnega totalitarizma v Sloveniji ni dovolj dobra volja posameznikov.

Zelo pogosto je mnenje, da povzroča obstoj strank v družbi medsebojno nestrpnost in "kreganje". Kdor zasleduje delovanje slovenskih demokratičnih strank po zdomstvu v zadnjih 45 letih, lahko vidi, da te sicer ohranjajo svojo individualnost, ne da bi bil to vzrok za spore. Kljub različnosti pogledov na to ali ono vprašanje soglašajo v bistvenem, to je: *z a h t e v i p o d e m o k r a t i z a c i j i s l o v e n s k e g a j a v n e g a ž i v l j e n j a*. Njihovo sodelovanje v Slovenskem narodnem odboru je lahko marsikomu zgled.

Pri tem je prav, da pokažemo na podobno spoštovanje različnosti pa enotnosti v bistvenem tudi med slovenskimi oporečniki, ki so pred nekaj leti pričeli s poskusi javnega pluralizma sredi jugoslovanskega totalitarne sistema. Z njimi se je demokratičnost, ki jo je skozi desetletja ohranjala emigracija, pričela prebujati tudi v mejah slovenske zemlje.

Ali je s tem političnih dolžnosti naše zdomske skupnosti konec? Nikakor. To, kar se dogaja v domo-

vini, je osebno tveganje nekaterih rojakov, ne pa zagotovljena pravica vsega ljudstva. Vendar že dejstvo, da raste enotnost ob različnosti ne le v diaspori temveč po vsem slovenskem svetu, kaže na politično dozorevanje naroda.

Spet in spet nas sprašujejo, kakšno korist imamo zdomci od političnega dela. Jasno, da ne drugih kot tiste, ki jih daje mirna vest ob izpolnjevanju dolžnosti. Politične stranke so sad dela preteklih slovenskih generacij. Opravile so med narodom veliko delo, niso klonile ob navalu komunističnega totalitarizma, čeprav ga niso mogle ustaviti. To narodovo lastnino Slovenci v emigraciji hranimo, razvijamo in poglobljamo, da jo nekoč, ko bo čas zrel, svojemu rodu vrnemo.

Kdaj bo to? Ne vemo, vsekakor pa je ta čas veliko bližji, kakor je bil skozi desetletja, ko ni bilo videti razpoka v sistemu, ki oklepa glavnino našega narodnega občestva.

Kako se bo to zgodilo? Ne bi bilo primerno sanjari, dovolj je, da opazujemo znamenja časov in da smo velikodušno odprti do vsega dobrega in resničnega, kar raste iz zdravih korenin našega naroda. Če bomo skrbno hranili in razvijali svoje, bomo od tega nekoč lahko nudili drugim.

Seveda je vedno kdo, ki dvomi, da bi narod hotel in potreboval družbene poglede, ki jih zagovarjajo različne politične smeri v zdomstvu. Čeprav smo prepričani o aktualnosti mnogih od teh idej in o pravilnosti lastnih nazorov, je edini primeren odgovor na tak dvom: pustimo, naj narod, ko bo spet imel svobodo odločanja, tudi o tem odloča sam!

— žar

"Otok Bleški
— kinč nebeški . . ."

Nova Marijina kapelica

... je zrastle iz slovenskih tal v Marijinem letu. To sicer ni nič posebnega, saj najbrž ni bila edina in tudi precej starih so za Marijino leto obnovili ter olepšali. Za nas je ta kapelica pomembna zato, ker jo je priključal iz slovenskih tal naš avstralski rojak Viktor Javornik iz Melbourne. Ko so bili Javornikovi lansko leto v rojstni domovini na počitnicah, se je Viktorju posrečilo uresničiti svoje dolgoletne želje.

Kapelica stoji na zemlji Voglarjeve domačije v Belavškemu, Leskovec pri Ptujju, saj je svet zanjo odstopil Voglarjev Franci. Zidarska dela je prevzel Vlado Kure. Seveda je ves čas pri gradbi pomagal tudi Viktor sam, četudi je bil to čas njegovih počitnic. Temelje so začeli kopati 18. avgusta 1987, gradnja pa se je pričela v soboto 22. avgusta, ravno na praznik Marije Kraljice. Dela so bila končana v soboto 5. septembra, da je kapelica naslednji torek, na praznik Marijinega rojstva (mali šmaren, 8. septembra) izgledala kot prelep slovenski pušelj.

Slovesnost blagoslovitve kapelice je bila v soboto 26. septembra. Opravi jo je mariborski škof dr. Franc Kramberger ob prisotnosti šestih duhovnikov in nad 300 vernikov iz okolice, ki jih bo odslej kapelica

spominjala na Marijino in preko nje na božjo bližino.

Kapelica je pozidana v čast Fatimski Materi božji, ob sedemdesetletnici prikazovanj (leta 1917) trem pastirčkom v Fatimi na Portugalskem. Kip Fatimske Marije zanjo je prišel od tam po posredovanju g. Francija Straška, župnika pri Sv. Emi (Pristava pri Mestinjju). Kip stoji v kapelici na marmornatem podstavku, kakor so marmornata tudi tla kapelice. Na steni sta sliki Srca Jezusovega in Marijinega, poleg večne luči ima kapelica še križ z dvema svečnikoma in kropilnik z blagoslovljeno vodo. Kapelica ima električno razsvetljavo. Ima pa tudi zvon, ki je težak štirideset kilogramov in njegov glas kar lepo in daleč odmeva. Zvon ima napis: Fatimska Mati božja, prosi za nas!

Lepo domače slavje blagoslovitve kapelice je bilo za Javornikove gotovo dan posebnega veselja in zadovoljstva. Pa tudi nam vsem je v ponos, da je iz Avstralije prišla pobuda postaviti v Marijinem letu spomenik Materi božji na domačih tleh.

Le naj Mati božja varuje naš narod doma, v zamejstvu in povsod po širnem svetu!

Mati je kot sveča,
ki gori za druge, dokler ne izgori.
Njeno vrednost cenimo šele potem, ko izgori.
/Dr. Janez Evangelist Krek/

DVA lepa dogodka v mesecu, posvečenem nebeški Materi Mariji, sta za nami.

Prvi je bil – Marijanska procesija na zemljišču semenišča v Rostrevorju. Letos je bilo vreme izredno lepo in toplo, kot malokdaj v mesecu maju. Zato je tudi procesija pritegnila veliko ljudstva. Tudi naša skupina je bila številčno večja kot prejšnja leta. Žal je bilo narodnih noš malo.

Pred pričetkom procesije je nadškof prišel k vsaki etnični skupini ter se nekaj časa zadržal v domačem pogovoru. Pri naši skupini se je srečal z mladimi in se z njimi iz srca nasmejal. Z našimi udeležbami pri raznih slovesnostih postajamo poznani in priljubljeni, še zlasti z narodnimi nošami, kolikor jih pač je. Zasluga gre vsaj nekaterim mladim med nami. Samo Bog daj, da bi jim ta ponosna zavest ostala v njih srcih!

Drugi nepozabni dogodek pa je bil materinski dan na drugo majsko nedeljo. Pri vходу v cerkev sta Ivančičeva Olga in Poklarjeva Silvana vsaki materi podarili lepo krizantemo s slovenskim trakom. Med mašo je bilo zelo spontano sodelovanje mladine. Posebno ganljivo je odmevalo pismo, ki ga je napisala hčerka svoji materi v Slovenijo v zahvalo. Prebrala ga je Rantova Martina. Njej je to še posebej pristajalo, ker se je ta dan poslavljala od naše skupnosti: sicer tukaj rojena v naši družini, odhaja zdaj za vedno v Slovenijo, kjer je srečala svojega življenjskega druga in se bosta po prihodu tja poročila.

Po končani maši so učenci slovenske šole našega središča pripravili spored našim mamicam. Vse je bilo pristrčno, najbolj pa smo se nasmejali Ivančičevemu Filipu, ki je odlično odigral vlogo poštarčka v kratki enodejanki "Poštarček in otroci" pokojne s. Darine Konc. Da se je še bolj prikupil, je zaigral tudi na harmoniko. S svojimi nežnimi glaski so s pesmijo "Jaz pa grem na zeleno trav'co. . ." počastile mame Olivija in Julie ter Silvana in Rosemari.

Kot navadno smo tudi letos izbrali mamico leta. Ta naslov je tokrat dobila mama, ki je v svojem življenju veliko prestala in je zdaj – od kapi zadeta – od-

OB POTI stoji kapelica, posvečena sveti Gospe, na poljih so kmetje pri delu, tam doli vasica . . .

Sveta Gospa, pogosto si gledala mlade ljudi, ki so obdelovali zemljo v okolici Nazareta. Molila si zanje, da bi vzljubili zemljo, nad katero se sklanjajo, in da bi opravljali svoje delo v slavo Očeta, ki je v nebesih.

Blagoslovi te kmetije, to živino, te pluge in srpe!

Blagoslovi znoj teh ljudi, blagoslovi njihovo setev in žetev!

Daj, da se bodo z ljubeznijo oklenili zemlje in razumeli, kako s svojim delom koristijo ljudem, svojim bratom in sestram!

SVETA DRUŽINA

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S. A., 5007)
Tel.: (08) 46 9674

visna od tuje pomoči. To je gospa **Francka Maglica**. Hčerka Ema jo ob raznih priložnostih in ob lepem vremenu pripelje v slovensko cerkev. Ni lahko, saj je mama na invalidskem vozičku. Pravi, da zelo pogreša slovensko mašo, besedo in petje, če mora ostati doma.

Po vsem, kar smo bili deležni v cerkvi, smo se preselili v našo dvoranico, kjer so bile matere za njihov praznik postrežene z raznimi dobrotami. Nagovoril jih je predsednik verskega središča Toni Jesenko. Zahvalil se je tudi Rantovim za lepo vzgojo otrok in zahvalil Martini srečno pot z božjim blagoslovom. Njej smo se še posebej zahvalili za neutrudno pomoč našemu središču. Vsi bomo pogrešali njeno pridno roko in njen prijazen nasmeh. A takšna je naša življenjska pot: tudi slovo je njen del. Ob nazdravljanju in izrekanju dobrih želja sta mama Anica in hčerka Martina rezali torto, poklonjeno materam v zahvalo.

Razhajali smo se vsi dobre volje in s hvaležnostjo v srcu do vseh, ki so pripravili ta dan našim materam.

Veroučna skupina ima srečanje na zadnjo nedeljo v maju zvečer ob šestih v naši dvoranici. Vsi mladi lepo vabljeni. Ogleдали si bomo dve video-kaseti – naslov pa naj bo za enkrat še skrivnost.

Radijska oddaja v priredbi našega verskega središča je vsako sredo zvečer ob 7.30 na valovih etnične radijske postaje 5 EBIFM. Ne pozabite: Oddaja je za Vas vse!

P. JANEZ

Z VSEH VETROV

V **PAPEŠKEM LETOPISU 1987** je strnjeno podana slika katoliške Cerkve v številkah. Kardinalov je bilo 31. decembra lanskega leta 136, vseh nadškofov in škofov pa 3.935. Od teh je ordinarijev (taki, ki vodijo svojo škofijo) 2.231, od ostalih jih je 652 v pokoju, 1.052 pa naslovnih. Lani je sveti oče ustanovil po svetu 24 novih škofij.

Duhovnikov je bilo 31. decembra lanskega leta po vsem svetu 402.886 in sicer 253.710 škofijskih ter 148.176 redovnih. Število duhovnikov se je od prejšnjega letopisa dvignilo za 391. Stalnih diakonov je sedaj v katoliški Cerkvi 13.544.

SKLEPAMO iz raznih poročil, da se kljub nekaterih dobrih signalov v obeh smereh Gorbačov in papež Janez Pavel II. vsaj v doglednem času še ne bosta srečala. Papeža ne bo na junijske proslave ob tisočletnici pokristjanjenja Rusije, ker ga tja ni povabil organizator — ruska pravoslavna Cerkve. S pred letom dni napovedanim obiskom Gorbačova v Italiji (in torej tudi v Vatikanu) pa po vsem videzu in zagotovilih urednika tiskovne agencije Tass tudi ne bo za enkrat še nič.

VIETNAMSKI škof v mestu Xuan Loc je na vprašanje, kako je s pobožnostjo vernikov v Vietnamu, takole odgovoril: "Samo v škofiji Huê lahko verniki romajo k narodnemu Marijinemu svetišču v La Vang, ker je v njihovi škofiji. Drugim je to prepovedano, ker je za premikanje iz kraja v kraj potrebno posebno policijsko dovoljenje. Vendar vsaka župnija zase prireja marijanske procesije in druge pobožnosti znotraj svojega ozemlja. Svoje vernike, ki jih je 650.000, sem v posebnem pastirskem pismu pozval, naj v tem marijanskem letu molijo rožni venec, zlasti slovesno ob sobotah. Družine se zbirajo ob večerih in skupno molijo to molitev ob hišnem oltarčku."

Škof je tudi izjavil, da ima vsako leto okrog 3000

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga

9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

doma: 478 5375 in 478 4726

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako naše delo!

krščencev, ki prihajajo iz budizma in domačih verstev. V izpovedovanju svoje vere so zelo pogumni in pripravljeni za sveto vero pretrpeti tudi smrtne muke. Od leta 1975 je posvetil 14 novih duhovnikov, a komunistična oblast mu ni dovolila, da bi posvetil še drugih 60 mašniških kandidatov.

ANDREJ KOBAL, ameriški Slovenec, časnikar in pisatelj, nam je zlasti po dveh delih knjige "Svetovni popotnik pripoveduje", ki ju je izdala Goriška mohorjeva družba (1975 in 1976). Dne 16. marca letos je v Zahodni Nemčiji umrl v visoki starosti, saj je bil že v devetinosemdesetem letu. Njegovi omenjeni knjigi sta bili v marsičem za nas pravo odkritje.

V **MOSKVI** je namestnik predsednika državnega komiteja za statistiko sporočil javnosti, da je prebivalstvo Sovjetske zveze doseglo število 285 milijonov. Samo v preteklih desetih letih se je prebivalstvo SZ povečalo za 44 milijonov. Poročilo pravi, da se je demografski položaj v državi izboljšal zaradi povečanja natalitete in tudi zmanjšane stopnje smrtnosti novorojenčkov.

BRALI SMO, da avstralski geologi menijo: severozahodni del naše celine se postopoma cepi od matične celine. To sklepajo po vedno pogostejših potresih na tem območju. Pred dvema letoma ga je zadel katastrofalni potres in odtlej se potresj v smeri 460 kilometrov od Albanyja do mesteca Cadoux, 200 kilometrov severovzhodno od Perth, pogosteje ponavljajo. Vse to je verjetno posledica tega, da leži Avstralija na tektonski plošči, ki se giblje proti severu za nekako pet centimetrov letno, medtem ko se zahodni del celine giblje v nasprotno smer. Proces je torej kaj počasna zadeva. Do zgoraj omenjene odcepitve v smeri proti Indoneziji bo prišlo po računih znanstvenikov na tem polju šele čez nekaj milijonov let. Zato res ni vredno, da bi si o tem že mi in zdaj belili glave...

V **LATINSKI AMERIKI** je v zadnjih desetletjih vojaških diktatur izginilo okrog 90.000 ljudi. Ta podatek so objavili po posvetovanju o izginulih osebah, ki ga je pripravila Zveza združenj izginulih. Največ je ljudi izginilo v Gvatemali in Argentini. Posvetovanja so se udeležili predstavniki organizacij iz Argentine, Bolivije, Brazilije, Čila, Kolumbije, Salvadorja, Hondurasa, Mehike, Peruja in Urugvaja.

ATLANTA, glavno mesto ameriške zvezne države Georgia, je znana po hudem rasizmu. Tam je bil doma tudi pastor Martin Luther King, borec za pravice črncev in Nobelov nagrajenec za mir (1964), ki je padel pod kroglo svojih nasprotnikov. Zdaj pa je Atlanta dobila prvega črnega katoliškega nadškofa v ZDA. To je 53-letni Eugene Martin, ki je bil doslej pomožni škof v Washingtonu, od leta 1985 pa je taj-

nik škofovske konference ZDA. Vseh katoliških škofov črncev je v ZDA že dvanajst, a Martin je prvi nadškof in ordinarij lastne nadškofije. Novo službo je nastopil petega maja. Imenovanje je razveselilo vse ameriške črnce, zlasti še vse katoličane med njimi (in teh je milijon in pol). V tem vidijo znamenje pozornosti papeža Janeza Pavla II. za narodne manjšine.

ČEHOSLOVAŠKA ima okoli 15,5 milijona prebivalcev, od katerih je približno 13 milijonov katoličanov. Ti so razdeljeni na 13 škofij, a so pod rdečo diktaturo skoraj vse brez višjih pastirjev. Vsa leta po drugi svetovni vojni vlada med državnimi oblastmi in Cerkvijo velika napetost. Trenutno je edini škof na Češkem in Moravskem praški nadškof kardinal Tomašek, na Slovaškem pa sta dva rezidencialna škofa, Feranec v Bansk Bystrici in Pasztor v Nitri. Oba sta že stara. Dva škofa ne smeta opravljati svoje službe. Praznih je že deset škofijskih sedežev. Težavna pogajanja med vlado in Vatikanom so sicer v teku, a za enkrat žal brez izgleda.

RES ČUDOVITA poročila prihajajo iz Rusije, nič manj spodbudne zgodbe kot one iz prvih časov krščanstva. Ena zadnjih: Nedavno je bila izpuščena iz umobolnice Ana Četrtkova, ki je zaradi prisilnega "zdravljenja" veliko pretrpela. V umobolnico so jo zaprli že leta 1973. "Samo zataji vero v Boga in te takoj izpustimo!" je morala slišati od prvih dni. Ona

pa je "zdravnikom" odgovarjala, da bodo morali dolgo čakati, če to od nje pričakujejo. Zmagala je: bila je izpuščena ne da bi zatajila Boga.

Ob tej zgodbi še to: Nekdo je po dolgih prošnjah dobil dovoljenje, da "bolno" Ano obišče. To je želel, ker jo je hotel opogumiti, da vztraja. "V resnici pa je bilo ravno nasprotno: ona mi je dajala poguma z besedami: 'Jaz sem s Kristusom, ki je moj varuh. Prosim vas, priporočajte me Bogu in njegova volja naj se zgodi!' Vztrajala je in zmagala," je kasneje povedal. Res so mnoge skupine molile za Ano, ponekod po cele noči. Koliko je takih An in koliko takih skupin po Rusiji, pa ve samo Bog . . .

V **CLEVELANDU, ZDA**, je umrla gospa **Ivanka Velikonja r. Jeglič**, vdova po slovenskem pisatelju. Njen soprog Narte Velikonja, zgleden krščanski mož, je bil po končani vojni po komunističnem režimu v Ljubljani obsojen na smrt in ubit. Predno so ga zadele krogle, je kot pravi mučenec, ki ve zakaj je bil obsojen, zaklical: "Živel Kristus Kralj!"

Gospa Velikonja je dočakala visoko starost 91 let.

TRAGIČEN je položaj kristjanov v Kambodži, ki ga je opisal nekdanji škof v Phnom Penhu takole: "Od leta 1976 verniki niso imeli nobene maše več. Med revolucijo Pol Pota (1975-79) so bili pomorjeni vsi katoliški duhovniki, vse cerkve porušene ali pa izročene drugim namenom." Kdaj molimo za te svoje brate?

**DRAGI ROJAKI,
POTUJETE
V EVROPO?**

Na pragu domovine, sredi stare Gorice, ob drevoledu Corso Italia, Vas pričakujemo v **PALACE HOTELU**, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvnim TV, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejše udobje po zelo ugodnih cenah: samska soba 43 avstr. dol., dvoposteljna 56 avstr. dol. Gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija.

V **PALACE HOTELU** bo poskrbljeno za Vaše čimprejjetnejše počutje, dobrodošlico pa Vam bo osebno izrekel rojak **VINKO LEVSTIK**

Tel. (0481) 82166/Telex 461154 PAL GO I

**34170 GORIZIA-GORICA,
Corso Italia 63 (ITALY)**

**PALACE
Hotel**

**VAŠ HOTEL!
DOBRODOŠLI!**

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

Dragi striček!

Prvikrat se oglašam v Kotičku, seveda s pomočjo mame. Saj sam si ne bi upal napisati niti enega stavka, kaj šele celega pisma. Včasih me učiteljica v šoli vpraša, kaj se pravi to in to po naše, ker ve, da so prišli starši iz Evrope. Včasih lahko hitro odgovorim, drugikrat pa ne najdem besede, potem me je pa sram. Zato hočem, da me mamica uči slovensko in potrudil se bom, da ne bom pozabil.

Za materinski dan smo v šoli pripravili nekaj za mamice. Svoji mamici sem voščil takoj zjutraj, ji poklonil novo vazo za rože (staro sem po nesreči razbil) in ji obljubil, da bom priden. To zadnje me skrbi, kajti biti priden ni vedno lahko. Ali si bil Ti vedno priden, ko si bil še fant?

Pozdravlja Te. — Tomaz Silvester, 13 let, Murtoa, Victoria.

DRAGI OTROCI!

Danes nas pa Galerija mladih popelje v daljno mesto Perth, W. A., od koder menda v Galeriji še nismo objavili nobene slike. Eden mora biti prvi in to je ROBERT MAURICH, odkril pa ga je za Galerijo pater Ciril. Takole nam ga predstavlja:

Ob mojem zadnjem obisku v Perthu letos februarja sem se srečal in pogovarjal z Robertom Maurichem. Že prej sem slišal, da je fant odličen študent, pa tudi izvrsten pianist. Ko sta me njegova starša Stanko in Danica, doma iz Hrušice pri Ilirski Bistrici, povabila na večerjo, nam je Robert tisti večer izvajal iz klavirja melodije starih mojstrov. Dejal je, da ima najrajši Mozarta. Najljubša skladba mu je Mozartova Sonata v C - duru.

Ko je lani decembra in letos januarja križaril po

MAMICI

BRATCI, ZAPOJMO
PESEM VESELJA,
PESEM ŽELJA!
MAMICA DRAGA,
BODI NAM ZDRAVA
IZ VSEGA SRCA!

BOG TE OHRANI
SREDI MED NAMI
V CVETU MOČI!
MAMICA LJUBA,
MNOGA ŠE LETA
NAJ BOG TE ŽIVI!

DANES OBHAJAŠ
V TIHEM VESELJU
SLAVNOSTNI GOD.
MI TI ŽELIMO
ZDRAVJE IN SREČO
NA ZEMELJSKO POT.

IT'S
IN
EVERY
SLOVENIAN

Evropi, je Robert obiskal tudi Mozartovo rojstno mesto Salzburg v Avstriji. Potovanje po Evropi mu je vsekakor razširilo obzorje znanja, kot sam pravi. Spoznaval je kraje in kulturo evropskih dežel. Najbolj ga je prevzela Bavarska, dežela v južnem delu Zahodne Nemčije z glavnim mestom Münchnom, kjer živijo veseli ljudje, ki radi pijejo pivo. Stockholm na Švedskem pa je po njegovih vtisih najlepše mesto, kar jih je videl. Toda tudi — najdražje.

Robert je bil rojen 14. decembra 1966 v Perthu. Šolal se je na Aquinas College. Leta 1983 je bil na tekmovanju srednješolcev v računovodstvu četrti v vsej Zahodni Avstraliji. Na Univerzi W. A. je dosegel akademsko stopnjo Bachelor of Commerce. Potem se je zaposlil, a študira tudi ob delu — rad bi dosegel magistririj. In ga tudi bo, saj je fant prizadeven in marljiv. Polovico študija za dosego svojega cilja je že dokončal.

Robert rad igra ragbi in tudi kolesari. Ko pa je bil na obisku v Perthu gospod Žerjav, se je od njega naučil tudi nekaj "čarovnij", da z njimi lahko od časa do časa razveseli svoje prijatelje.

† ZAHVALA

Wodonga.
Vic.

Želela bi se iz srca zahvaliti s sinovoma Petrom in Andrejem ter hčerko Mary vsem prijateljem in znancem, ki ste nam stali ob strani v najtežjih dneh našega življenja – ob tako nenadni in boleči izgubi dragega moža in skrbnega očeta JOŽETA KROMARJA. Lepa hvala še posebej patru Baziliju, ki je prišel tako daleč, da je daroval mašo zadušnico in vodil pogrebne obrede v cerkvi in ob preranem grobu.

Pokojnega Jožeta priporočam v molitev.

Žaluojača žena Marija Kromar,
sinova Peter in Andrej ter hči Mary

CARINA, QLD. – Kot prostovoljni "častni tajnik" brisbanske slovenske skupnosti se zopet oglašam. Saj je urednik gotovo vesel, da dobi poročila iz raznih krajev Avstralije. Menim, da se na splošno vse premalo naselbin oglašja in marsikak zanimiv dogodek med avstralskimi Slovenci bo utonil v pozabi, ker ne bo nikjer zabeležen. . .

No, topot res nimam poročati kaj posebnega, razen smrtne kose. Kolikor je bela žena v preteklih letih med nami varčevala s svojimi žrtvami, tako je zadnji čas svoje delovanje podvojila. Ni se še usedla zemlja in posušilo cvetje na grobu pokojnega Franca Vodopivca, že je izbrala novo letošnjo žrtev, to pot VINKA JURŠEVIČA. Vsem nam je bilo znano njegovo slabo zdravstveno stanje, vendarle nismo pričakovali tako nenadnega odhoda v večnost. Družinska bol je tem večja, ker so Jurševičevi pred leti izgubili sina Filipa, ki mu je prineslo smrt delo, ki ni bilo njemu dodeljeno, ampak ga je opravil v prid sodelavca. Več o pokojnem Vinku žal trenutno nimam pri roki, a bom v bližnji bodočnosti poskrbel za ostale podatke.

Da ni poročilo samo o smrti: medtem smo tu poslušali koncert, ki ga je nudila skupina "Planinski sekstet" iz Podjune na Koroškem. Bila je na gostovanju med nami in v Sydneyu in lahko je žal tistim društvom po Avstraliji, ki so to gostovanje naših koroških rojakov odklonila. (Človek se samo sprašuje

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

za vzrok. Morda zato, ker so zamejci in nimajo blagoslova pri matičnem vodstvu dela med izseljenci?) Za nas moram reči: dvorano naj bi po dolgem in po širokem na ribniški način razširili, da bi končno vendarle odgovarjala in bi ne bilo prehudega navala. Vsekakor so se ob domačih zvokih gostov naše zamejske Koroške pari živahno vrteli in večer je potekel v duhu veselega slovenskega slavlja.

Koroško veselje, ki so ga prinesli med nas zamejski gostje, se je zmrčilo ob vesti o smrti našega dragega Korošca dr. Ivana Mikula. Neverjetno hitro se je med nami razširila žalostna novica, da je dopolnil svoje zemsko potovanje, ki ga je tolikokrat zaneslo tudi med nas v Kraljičino deželo. Res, smrt ne pozna obzirnosti in izbira po svoje. P. Ciril nam je že ob letošnji veliki noči namignil, kako Father Mikula iz dneva v dan peša, izgublja spomin in pravzaprav samo še čaka, kdaj ga bo Bog poklical. Kljub temu nismo pričakovali tako kmalu njegovega odhoda.

Dragi pokojni Dr. Mikula! Bili ste v pravem pomenu besede "večni popotnik". Niste se ustrašili dolgih potovanj po Avstraliji, da ste obiskovali Slovence, raztresene po brezkončnih daljavah W. A. in Queenslanda. Svoj čas srno radi sledili Vašim člankom iz "Popotne torbe", ki nikdar ni bila prazna.

Tudi se niste ustrašili kljub letom dolgih prekomorskih poletov. Kot lastovka ste se vračali v drago rodno Koroško, pa tudi tam veliko potovali in nam nazaj v Avstralijo prinašali pozdrave sorodnikov in znancev.

Toda z leti je postalo Vaše misijonsko poslanstvo za Vas pretežko. Telo je zahtevalo počitka, ki mu ga prej niste nikdar privoščili. Končno Vas je vsemo-gočni Bog poklical k sebi, da Vam povrne za vse kilometre, narejene Njemu v čast. Sami ste odločili namesto nepotrebne dar v dobrodelne namene, pepel zemskih ostankov pa naj dobi počitek v dragi rodni koroški zemlji.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

GREYSTANES, N. S. W. – Danes so prispele naše drage ter vedno tako težko pričakovane MISLI. Hvala zanje! Že uvodnik na drugi strani platnic me je malce stresel: "Kaj pa ti? Si tudi ti kaj dolžan?" Seveda! "Mislim" nisem dolžna samo naročnino, pač pa tudi podporo. Ne le z denarjem, ampak tudi z rednim sodelovanjem. Ker mi je bil v zibelki položen Božji dar, da znam svoje misli, opazovanja in doživetja napisati, potem jih dolgujem tudi bralcem naših "Misli".

"Misli" so začele izhajati v letu mojega rojstva. Stari sva torej 37 let. Ko je bil moj mož Jože še samski, jih je že prejemal, zdaj pa seveda že štirinajst let prihajajo redno v najin skupni dom. Hranimo vse izvede. Tudi tiste izpred trideset let. Drage so mi. Kadar imam čas, prebiram p. Bernarda. Veliko se iz njih lahko učiš – verskih resnic in tudi zgodovino naše slovenske družine na petem kontinentu.

Ravno pripravljam program za materinsko proslavo, zato nimam veliko časa, da bi že danes priložila kaj prispevkov. Obljubljam pa zgodnico: pogovor s hčerkico Barbko o Jezusu, kako trosi zvezdice po nebu . . . Ko sem bila nedavno v Melbournu na obisku pri naših slovenskih sestrah, sem med obiskovanjem prijateljcev srečala tudi štiriletnega Pavelčka. Tudi o njem bo zgodba – menim da poučna za mlade slovenske družine, ki v moralno tako težkih časih vzgajamo svoje otroke. Seveda ne smemo obupati. Treba pa je računati na pomoč od zgoraj in za naše otroke veliko moliti.

Za naše poplave ste gotovo slišali in brali. Hvala Bogu, se že sušimo. Upam, da nas je prestani strah kaj naučil, da bi bili bolj dobri.

Po Majniški Kraljici prisrčne pozdrave vsem v Baragovi in Slomškovi hiši. Pri sestrah v Melbournu smo se vsi štirje – Jelka, Urška, Barbka in jaz – počutili kot doma (mali dve še vedno pravita, da bosta "sestra Monika" in bosta kuhali, pa tudi moliti hitita po zgladu sester). Tudi preko "Misli" Vam, ljube sestre, kličemo: Topla hvala za vse, kar ste nam nudile! Pozdrave tudi vsem prijateljem v Melbournu, katere smo utegnile obiskati, ostalim pa obljubljam obisk prihodnjič. In končno: pozdrave iz premočenega Sydneya tudi vsem bralcem naših "Misli"! – Danica Petrič – Storžek

foto-slikar
Simon Novak

- Otroški in družinski portreti na domu
- Poroke v domačem okolju ali po želji
- Posebni družinski prazniki – rojstni dnevi, zaroke, obletnice in slično
- Priporoča se vam vaš rojak Simon Novak Melbourne, Victoria **367 8405**

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

E. Z. OFFICE MACHINES Pty. Ltd.

Zastopnik podjetij
BROTHER in CASIO
elektronskih pisalnih in računskih strojev.
Popravljamo vse vrste strojev
– naše delo je garantirano.
V zalogi imamo tudi vsakovrstne
stare pisarniške stroje.

EMIL ZAJC

1475 Centre Road, CLAYTON, Vic. 3168
Telefon: 544 8466

REŠITEV križanke aprilske številke.

Vodoravno: 1. okvare; 5. podrsati; 9. podajati; 10. sklepi; 11. eksportirati; 13. mati; 14. črninik; 17. poravnaj! 18. veka; 20. previdevanje; 23. zdelan; 24. slikovit; 25. nakazati; 26. Apolon. – Navpično: 2. klop; 3. akademija; 4. enajst; 5. privoščljivosti; 6. desetina; 7. solar; 8. tapetniško; 12. malovredna; 15. Lovretovo; 16. snidenja; 19. angina; 21. volja; 22. pivo /vino/.

Rešitev so poslali: Jože Grilj, Ivanka Študent, Sestre v Slomškovem domu, Lidija Čušin, Francka Anžin in Marija Špilar, s. Petra Kropich, Vinko Jager, Ivan Podlesnik. – Žreb je izbral Ivanko Študent.

Ona: "Baje se zgodi največ nesreč v kuhinji."
On: "Ja. In jaz jih moram vse pojesti . . ."

L. & E. K. Bayside Printing Service

Slovenska tiskarna

Poročna naznanila – Listke za konfete
Krstne Listke – Zahvalne Kartice
Vizitke – Pisemske Glave
Ter vse vrste knjig in računov.

Lastnik Lojze Kovacik

Very Reasonable Prices

A.H. 551 7451

89 CLARINDA ROAD, OAKLEIGH SOUTH 3167

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade Fairfield 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Osebnost sem Vam iz srca hvaležen in se Vam bi rad zdaj po smrti tudi javno zahvalil za posebno posredovanje: pred mnogimi leti ste mi prinesli dragocene deške spomine, ki Vam jih je izročila ob priliki nekčega obiska moja zdaj že pokojna mama. Brez tega Vašega posredovanja bi verjetno prešli v kake druge nepoklicane roke in bili zame izgubljeni. Za to Vam ne bom nikoli dovolj hvaležen.

Hvala, dragi dr. Mikula, za vso skrb za nas v dolgih letih avstralskega delovanja. Slovenci pete celine Vas bomo ohranili v lepem spominu kot popotnega misionarja s polno torbo novic. Vaš pepel naj v miru počiva in čaka vstajenja v lepih Ločah ob Baškem jezeru tam pod Karavankami. Tam sva Vas z ženo obiskala leta 1979 in kar niste mogli verjeti, da imate obisk iz Avstralije. Prepričan sem, da bo marsikateri avstralski Slovenec pri obisku Koroške postal tudi ob Vašem grobu ter zmolil za pokoj Vaše duše.

Vsem bralcem tople slovenske pozdrave in vse dobro do drugega poročila, ako Bog da! — **Janez Prižič**.

PASCOE VALE, VIC. — Razgovarjala sem se nedavno z Marijo Oppelt, glavno knjižničarko v našem vsakem središču v Kew. Omenila mi je, kako rada bi zbrala vsaj nekaj skromnih darov za opensko župno cerkev v Trstu. Dejstvo je: če bodo Slovenci skrbeli zanjo, bo tudi ostala slovenska.

Na zares čuden način je Bog uslišal njeno željo. Iz Sydneya mi je poslala gospa Magda Hreščak trideset dolarjev prav v ta namen, njeni hčerki Saša Lajovic in Neva Durlak pa vsaka po deset dolarjev.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
MEMORIALS P/L
ALDO and JOE

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Telefon:
359 1179

Vsa
dela so
pod garancijo!

Daru dvajset dolarjev moje hčerke Neve Roeder sem dodala še svojih pet — pa imamo za slovensko cerkev na Opčinah skupaj 75 dolarjev.

Gospa Oppelt je bila veselo presenečena, ko sem ji po telefonu povedala, da že imam "kvas" za dar openski cerkvi. Rekla je, da je telefonirala znanim Opencem po Melbournu, da bo sleherni dar hvaležno sprejet, če kdo želi kaj darovati v ta plemeniti namen. Pa je morda kaj bivših Opencev tudi med naročniki po drugih delih Avstralije. Darove bo gotovo rade volje posredovala dalje tudi uprava Misli, moj naslov pa je 149 Boundary Road, Pascoe Vale, Vic. 3044. Hvala lepa in Bog plačaj!

Da pa ne boste rekli, da vedno samo prosjčimo, naj dodam še kratko pesmico mami. Privrela mi je iz srca, čim sem se zbudila iz narkoze po mali operaciji na roki. Takole se glasi:

M A M A

*Najlepše ime je mama,
z ljubeznijo obdana,
Ljubezen otroku v zibelki deli,
v srcu jo nosi dokler živi.*

*Če mati koga prezre, Materino srce je studenec
krivda ni samo nje. ljubezni, ki konca mu ni.
K materi pridi, Pridi, napij se, odžejaj,
odpri ji srce! dokler mati na svetu živil!*

Tople pozdrave vsem bralcem! — **Marcela Bole**.

TYRONE HEIGHTS, QLD. — Prilagam naročnino za "Misli", ki bi jih zelo pogrešal, če bi nehale prihajati med nas. Škoda pa, da smo tako daleč narazen in se nič več ne vidimo. Moram priznati, da zelo pogrešam svoje znance Slovence v Melbournu. Saj drugače je tu res lepo in dobro, zaenkrat sicer bolj mokro, ker smo v monsunki dobi. Kljub temu je pa toplo kar celih deset mesecev na leto in svežega, čistega zraka je na obilje. — Zakaj bi se pa enkrat p. urednik ne spravljal na pot med nas? Prav radi bi ga imeli med sabo vsaj za kakšen teden. Sončna obala in tukajšnji Slovenci Vas vabijo! — Prav lepe pozdrave od starega znanca, bivšega Melbournčana! — **Marijan Lauko**.

Križanka / P. Tone/

Vodoravno: 1. Plečnikova stvaritev preko Ljubljane; 10. veža, nepokriti del starorimskih hiš; 11. žrelo, brezno, vrsta odprtine; 12. kulturna rastlina, surovina za izdelavo platna; 14. kazalni zaimsek; 15. Izakov sin, ki je prodal prvorojenstvo; 18. žensko ime, tudi vrsta vrbe; 19. oznaka za ime in priimek neimenovanega; 20. žensko pokrivalo; 21. povezuje dva kosa kovine; 22. kraj pri Ljubljani; 23. oblika glagola "biti" v prihodnosti; 25. kazalni zaimsek (v množini); 27. igralna karta; 29. bela snov iz apnenca; 32. začimba; 34. poškodovani, nič več cele kože; 37. staro moško ime; 38. huda bolezen v srednjem veku; 41. veter imenujemo tako po gotovi smeri neba.

Navpično: 1. najsvetejši prostor v katoliški cerkvi; 2. konec ozkega polotoka; 3. posebna oprava, obleka dostojanstvenikov; 4. osebni zaimsek, tudi okrajšava za znano mesto severne Italije; 5. vzklik; 6. vrsta krme; 7. zaporedna soglasnika v abecedi; 8. oseba, ki ji je odvzeta svoboda; 9. pripadnik protestantske veroizpovedi; 12. lijak, litina; 13. zgornji del stopala; 16. štiriindvajseta in dvaindvajseta črka slovenske abecede; 17. ribič da na trnek; 24. nasloni; 26. stari rimski pozdrav; 28. mlečni izdelek; 30. dodatek na kruh, zaščitna plast; 31. osebni zaimsek; 33. kratica za eno avstralskih držav; 35. močno, trpežno; 36. deli mize; 40. član neke družbe.

REŠITEV pošljite na uredništvo do 7. junija!

Med propagandnim sporedom na televiziji napovedalec konča svoje ponujanje: "Ne pozabite! kupite še danes šopek rož za žensko, ki jo imate radi!"

"Značilno!" se namrdne žena proti možu, ko gledata spored, "Nihče pa ne misli na nas poročene. . ."

+

"Ata," pravi otrok v živalskem vrtu, "kateri od obeh oslov, ki tamle stojita, je oče in kateri je mati?"

"Čisto preprosto, sin! Oče je vedno večji osel."

+

Po desetih letih se srečata nekdanja zaljubljenca.

Ona: "Ali se še spomniš, ko si me pred desetimi leti zaprosil za roko, pa sem te zavrnila?"

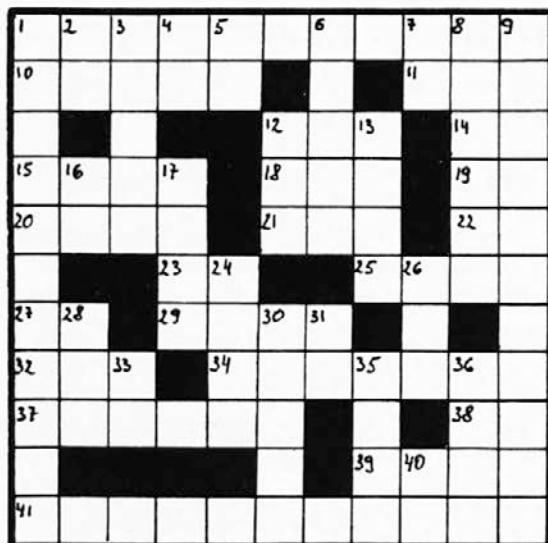
On: "O, še! To je eden mojih najlepših spominov."

+

Ona: "Prav, pa imej danes ti pri najinem sporu zadnjo besedo. Oprosti se!"

+

Pri vratih pozvoni in mož gre odpirat. Čez nekaj časa zavpije proti kuhinji: "Žena, pridi sem! Nekdo hoče moje mnenje o nečem. . ."

**S M E H
JE NAJBOLJŠE
Z D R A V I L O
B R E Z R E C E P T A**

/Uvoženo iz domovine/

+ Lahko je živeti od danes do jutri, če si se že včeraj nagradil.

+ Tisti, ki imajo lepo sedanost, ponujajo drugim lepo prihodnost.

+ Edini problem, s katerim nimamo nobenih problemov, je ustvarjanje problemov.

+ Pri nas je vse narobe: namesto neumnosti smo obdavčili pamet.

+ Naš dolg do tujine smo že tako zmanjšali, da se je letos komaj kaj povečal.

+ Do medrepubliških razlik v mišljenju ne prihaja zato, ker se poznamo premalo, ampak zato, ker se poznamo preveč.

+ V rokah imamo oblast. Kaj pa v glavi?

+ Ne vem, kdo je kriv, da se nam je pogovor "Konec dober, vse dobro!" izpridil v konec vsega dobrega.

+ Ideologi umirajo kot se spodobi, njihove ideje pa šele skupaj z ljudstvi, ki so jim nasedla.

+ Odkrivanje notranjih rezerv pri beraču prej ko slej pomeni iskanje bolh.

+ Kdaj bo papež obiskal Jugoslavijo? Ko bodo razmere dovolj dozorele, da ji bo dal sveto maziljenje.

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.

ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.

CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.–dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.–dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourneu. Cena 22.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

LEPOTE SLOVENSKE CERKVA je monumentalna knjiga z 283 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

GORIŠKE MOHORJEVKE 1988 so še na razpolago: zbirko štirih lepih knjig naročite pri nas za ceno 30.– dolarjev (poština posebej).

CELOVŠKE pa so že pošle.

Knjiga **SLOVENIAN HERITAGE I.** (zbral dr. E. Gobec) je pošla in čakamo na novo pošiljko.

SLOVENŠKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBISČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na Irwing Street, **PHILLIP (CANBERRA)**, A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilijske) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov,

zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO
ERIC IVAN GREGORICH

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

POLETI DO LJUBLJANE, ZAGREBA, TRSTA in DUNAJA
/enako do RIMA, BEOGRADA, FRANKFURTA . . . /

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in jugoslovansko vizo!*

Ne pozabite, da je že od leta 1952 ime GREGORICH dobro poznano in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje! PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL
1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666